

Kčs 11,90 / Sv. 009

Něm. DM 1,90 / Švýc. Fr. 1,90

BASTEI

MOBA

G. F. FUNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Morgan Garrymore je na
svobodě a čtyři mocní se chvějí
o svůj život...

Rakousko S 15 / Francie F 8,50 / Itálie L 2000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 160

MOBA BASTEI MOBA

G.F. FUNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

KONEČNÉ ZÚČTOVÁNÍ

Byla už téměř noc, když se čtyři vládci okolí Four-Fork setkali u skály Red Toro.

Nejprve přišel Bogdan Wittbow, jako druhý dorazil Ed Hickman. Pak – za chvíli – přicházejí Joe McCord a Zeke Baldwin. Všichni čtyři muži už mají šediny a je jim pětáctyřicet až padesát. Jsou to úspěšní muži. Každý z nich má ranč a je šéfem, který své rozkazy nemusí dvakrát opakovat.

Poté, co se sešli, musí ještě chvíli čekat. Poslední přichází pátý muž, který je sem svolal. Když k nim přijede, nastane na chvíli hrobové ticho. Nehýbe se a ani nijak nedává najevo, že by chtěl sestoupit z vozu. Nakonec řekne: „Gentleman, promiňte mi zpoždění. Překvapila mě tma, ale...”

„Přejděme hned k věci, pane,“ řekl suše Bogdan Wittbow. „Vzkázal jste nám, že nám chcete sdělit nějaké novinky od jistého Morgana Garrymora. Co je to vůbec za formulaci? Novinky od Morgana Garrymora a ne o Garrymorovi? Kdo jste? Jak jsem slyšel, celé dny se potloukáte ve Four-Forku po barech a chlastáte ty nejhorší břechky. Tak ven s tím, copak jste zapomněl mluvit? Neokrádejte nás o čas!”

„Jmenuji se Robinson,“ řekl muž na voze. „Andrew Robinson. Jsem advokát. Zastupuji zde pana Morgana Garrymora a klient požaduje od každého z pánů dvacet tisíc dolarů a k tomu svůj vlastní podíl, který tehdy rovněž činil dvacet tisíc. Celkem tedy sto tisíc dolarů. Můj klient se domnívá, že byste se mezi sebou mohli dohodnout, jak tuto částku dáte dohromady, jestli tedy jeden dá více a jiný méně. Má zájem pouze na vyrovnání celkového dluhu. Tak, pánové, slyšeli jste požadavek mého klienta. Nyní očekávám vaše návrhy.“

Zmlknul jako člověk, který chce s váženými gentlemany uzavřít seriózní obchod a klade navíc seriózní požadavek, který lze považovat za východisko k jednání.

Nikdo ze čtyř farmářů nepromluvil. Mlčeli dlouho. Ale slyšel, jak oddechují.

A dělal si starosti, veliké starosti.

Protože znal jejich minulost a věděl, že – ačkoliv už mají na hlavách šediny – jsou to pořád tvrdí chlapi. Každý z nich má na svém koltu přinejmenším neviditelné šrámy. Znal jejich minulost a věděl, že to bývali bandité, kteří si často cestu prostríleli a nedali svým obětem naději.

Ticho nakonec přerušil Ed Hickman, ale jeho hlas zní jaksi tvrdě a zdráhavě, ne, hlasitě ne, spíše tiše. Ale v tom hlase je něco, co zkušeného Andrewa Robinsona varovalo.

„Ták, starej dobrej Morg Garrymore teda ještě žije a poslal vás, pane Robinson? Copak už nesedí v tý mexický věznici poblíž La Crueldy – těch obávanejch olověnejch lomů? Copak dostal milost?“

„Je na svobodě,“ řekl Andrew Robinson. „Jak a proč – to nevím. Je volný a požádal mě jako advokáta o služby.“

„A kde vězí teď?“ zeptal se Zeke Baldwin téměř přátelsky.

Ale Andrew Robinson se nedal ošálit. Jen se potil strachem. Cítil v uších, jak mu bije srdce.

„To sám nevím,“ řekl. „Mistr Morgan Garrymore se se mnou zase spojí. Řekl mi, že bude rozumnější, když se bude skrývat. A pokud by se se mnou něco stalo, udá vás, gentlemani. Brzy byste pak pracovali jako zajatci v řetězech. Ano, tak mi to řekl. Přislíbil mi maximální ochranu. Chápete to, pánové?“

„Naprosto,“ řekl Joe McCord. „A chceme vědět, kde se ten bastard ukrývá.“

„Ale, přece jsem vám právě řekl...“ začal Robinson a

chtěl určitě dokončit větu, „...že to sám nevím.“

Ale v tom všichni čtyři nahlas za-vyli jako vlci. Pak se jako na jakýsi tajný pokyn pohnuli McCord a Zeke Baldwin. Strhli Andrewa Robinsona z vozu.

„Tak mluv!“ řekl mu jeden z nich.

„Pánové, já nic nevím – vůbec nic,“ zasténal.

„Nejsme pro tebe žádní pánové,“ řekl kdosi další. „Jsme zatracení prevíti, když j de o to, jak z tebe něco vymáčkout...“

Teprve v této chvíli Andrew Robinson všechno dobře pochopil. Padl do rukou mužům, kteří si uchovali z mládí svou divokost.

Jejich mlčenlivá souhra, která se okamžitě proměňovala v činy, byla hrozivě nebezpečná. Zuřivě se na něj vrhli. Pustili se do něj se vši vervou.

Když přestali, Robinson se už nehýbal.

Trochu se námahou zadýchali. Pak si Bogdan Wittbow zapálil doutník. Světlo zápalky na chvíli ozářilo jeho temný, hrubý vrásčitý obličej. Mezi dvojím popotáhnutím ucedil: „Ten se za chvílku probere.“

Ale pak se nad Robinsonovým tělem sklonil.

Za chvíli vstal a mlčky pokrčil rameny.

Další tři muži rovněž mlčeli.

Nakonec řekl Zeke Baldwin: „Ten tedy vážně moc nevydržel. Žádnej pořádněj chlap. Co budem dělat teď? Jak se dozvíme, kde se Morg zašil? Ksakru, když Morga nenajdeme, nadělá nám ještě řůru zla. Protože teď už bude vědět, že se nedáme vydírat. Takže buď přijde na něco jinýho, nebo to vzdá.“

„Ten to nevzdá,“ zabručel Ed Hickman „Ten nás nenávidí dvacet let a nemyslí na nic jinýho než na pomstu. Jo, na pomstu, za to, že jsme nedrželi slovo. A proč jsme vlastně nedrželi slovo? Proč?“ Nepoložil tu otázku jako

někdo, kdo nezná odpověď, ale spíš jako ten, kdo ji chce znát od svých dřívejších kumpánů.

„Protože se nám Morg nelíbil,“ řekl Bogdan Wittbow. „Pověsil se na nás a byl ve všem nad náma. Přebíral nám ty nejhezčí holky, obehroval nás v pokeru – líp střílel a jezdil na koni – a dával nám to všechno pěkně hezky najevo. Neměli jsme ho rádi, protože jsme si vedle něj připadali méněcenní,“

„Jo, tak je to,“ řekl McCord a přikývl.

„Jo, přesně tak,“ přisvědčil Baldwin. „A nechtěli jsme už pak jet znovu do Mexika a riskovat tam krk -nikdo z nás. Kvůli Morgovi ne. Podařil se nám pěkněj kousek, a tak jsme se chtěli odvážit něčeho taky sami pro sebe. Protože v Mexiku na nás čekala šibenice. A to, že jsme Morga potom nehledali, bylo kvůli tomu, že jsme se báli, že by nás i po tak dlouhý době moh prásknout. Takže teď budeme Morga hledat tak dlouho, dokud ho nebudeme mít. Kdybychom aspoň věděli, jak teď vypadá. Před skoro dvaceti lety jsme každej vypadali kapánek jinak, ne?“

„Hodně jinak,“ zabručel Hickman. „Ten se moh za dvacet let změnit tak, že by ho nepoznala ani jeho vlastní máma. Dvacet roků byl v řetězech a několik let pracoval jako trestanec v olověných dolech. Ten se určitě změnil mnohem víc než my.“

Chvíli mlčeli, stáli u mrtvého a dívali se na něj.

Zatímco tak stáli kolem mrtvol, vzpomínali na doby loupeží, honiček, přepadů, bojů a zabíjení – na své velké kousky.

Pak odešli na sever, zametli za sebou všechny stopy a začali se zde – v této zemi – cítit jako dobyvatelé. Vyhnali Indiány, založili si ranče a trpěli sousedy na jejich hranicích. Pod jejich ochranou vzniklo z dřívější poštovní stanice město – jejich město.

Bogdan Wittbow se oženil jako první. Ale za pár let ovdověl.

Ed Hickman si na svůj ranč pořád vodil nějaké ženy, žil s nimi vždy nějakou dobu a pak je zase vyhnal.

Joe McCord je pořád ještě ženatý a má dva syny.

Zekemu Baldwinovi žena utekla. Zanechala mu dceru. A Betsy Baldwinová vyrůstala na ranči jako chlapec. Kromě ní už na Baldwinově ranči nebyla nikdy žádná žena. A když to na Zekeho Baldwina přijde, zajede si do Four-Forku k Mary Hopkinsové do Heven Hosuse. A tam si za své peníze může vybrat.

Byl to on, kdo se teď zeptal: „A co uděláme? Co budeme dělat?“

„No, co s ním?“ Joe McCord se lehce špičkou holínky dotkl mrtvého: „Necháme ho tady? Venku na louce?“

Přemýšleli. Pak se podívali na Bogdana Wittbowa. Protože když něco podnikali společně, ujímal se obvykle vedení on. Jeho nápady byly nejlepší.

A i teď už dostal nápad.

„Posadíme ho do jeho vozu,“ řekl. „Kůň už si sám najde cestu do své stáje. A my budeme toho mrtvého chlápka sledovat – počínaje jeho příjezdem do Four-Forku a konče pohřbem. Snad se objeví někdo, kdo se o něj bude zajímat. To by mohlo někam vést. A kromě toho bychom měli poslat svoje hochy, aby se všude kolem porozhlídli, jestli do kraje nepřišli v poslední době nějakí cizinci. – No a ty cizince bychom si pak měli prohlídnout. A jestli mezi nimi bude takovej, co bude vypadat jak by moh vypadat dnes Morg, tak si toho cizince podáme trochu důkladněji. Chápete? Kdo se vlastně v poslední době do Four-Forku přistěhoval?“

Zamysleli se.

Pak řekl Ed Hickman: „Mě napadá jen jeden, náš Doc

Neville Mayfield – jo, náš Doc, ale ten je ve Four-Forku už nějakou dobu. Ale moh by to bejt náš starej dobrej Morg?“

Uvažovali o tom a pokoušeli se představit si Morgana Garrymora, jak vypadal tehdy před dvaceti lety, když ještě spolu jezdívali, přepadávali a loupili.

„I kdyby byl Doc velice podobný našemu Morgovi – myslíte, že by se v mexickém vězení a v olověných dolech z tohohle Morga moh stát doktor? A Neville Mayfield doktor je – o tom není pochyb. Zrovna minulej tejden vytáhl jednomu z mejch hochů zapálený slepý střevo. Chlápek už zase chodí a zakrátko už bude moct i jezdit na koni. Nene, doktor je skutečně doktor. – A proto to nemůže být Morg.“

Přikývli. Protože si skutečně nedovedli představit, že by se z jejich dřívějšího kumpána, kterého v Mexiku odsoudili k doživotním nuceným pracím v řetězech, stal opravdový doktor.

Dali se do díla. Zvedli mrtvého, posadili jej na vůz a přivázali opratě pevně na kozlíku. Pak jeden z nich plácnul koně po slabinách, když předtím společně natočili vůz směrem k městu.

Zvíře se rozběhlo vpřed. A i kdyby se cestou několikrát zastavilo, cestu do své stáje určitě najde.

A bude asi už půlnoc, až doktora zavolají od pokeru v hospodě, aby se šel podívat na muže tou dobou už ztuhlého na kámen.

Mrtvého pak uložili v márnici u truhláře a rakváře, který ve Four-Forku zároveň i pohřbíval.

U mrtvolý se kromě hrobníka sešli ještě šerif Jago Lassenger a oba majitelé rančů Bogdan Wittbow a Ed Hockman.

„Poprosil jsem gentlemany, aby sem přišli jako svědkové

k ohledání mrtvoly,“ řekl šerif klidně. „Od vás bych, doktore, chtěl jen úmrtní list. Mám dojem, že mrtvý se tam venku dostal do nějaké mely, vlastními silami se ještě dokázal vyškrábat na vůz a pak cestou podlehl zraněním. Tak byste to mohl formulovat, doktore, ne? – Vnitřní poranění – pravděpodobně v důsledku rvačky, která vedla ke smrti.“

Doktor se podíval na mrtvého a začal jej zběžně prohlížet.

Doktor Neville má šediny a velké licousy. Nosí niklové brýle a působí vetchým dojmem – jako by sám potřeboval doktora.

Bylo těžké odhadnout jeho věk. Mohlo mu být padesát, šedesát nebo jistě víc. Muži jej sledovali.

Wittbow a Hickman si pokoušeli představit, jak tento muž mohl vypadat před dvaceti lety – ale ať se snažili sebevíc, nebyla tato představa ani za mák podobná Morganu Garrymorovi. Protože Morgan Garrymore byl tmavovlasý hoch, indiánský typ, který připomínal pantera. Mrštný, s vypracovanými svaly, štíhlý a s dlouhým, trochu křivým nohama.

Tenhle jejich doktor tak nikdy nemohl vypadat. Ne, to určitě nemohl. Takže jejich pozornost opět opadla – nezpozorovali na doktorovi totiž nic než docela běžný profesionální zájem lékaře.

Když se napřímil, pokývl šerifovi.

„Ano. Je mrtev,“ řekl. „Tady už nemůžu pomoci. – Ano, také bych řekl, že dostal pořádně do břicha a že při tom utrpěl vnitřní zranění. – Ano – tak to napíšu na úmrtní list, šerife. Můžu se teď vrátit k partičce pokeru?“

Šerif přikývl.

Doktor vrhl na oba přítomné rančery kosý pohled.

„Gentleman,“ řekl, „jsem vám velice vděčný, že mě

trpíte ve svém městě. Ó ano, vím velice dobře, že tady nevydrží nikdo, kdo se vám nelíbí. A já procestoval už hodně měst, abych našel místo, kde ještě nemají doktora. Bude-li vás někdy něco trápit, gentlemani – jsem skutečně dobrý doktor,“ Po těch slovech odešel.

I ostatní opustili márnici.

Venku nasedli Hickman a Wittbow na své koně a spolu vyjeli z města. Ale pak se jejich cesty rozešly. Wittbow musel podél východního ramene four-forkské řeky. Hickman podél západního. Mezi nimi ležely pozemky Baldwina a McCorda.

Čtyři ramena řeky brázdila zemi, jako by v ní obrovský pták zanechal svými drápy čtyři veliké brázdy, které se pak staly korytem řek.

U města Four-Fork, kde končí hlavní rameno, se ony čtyři brázdy stékaly – nebo obráceně – u města Four-Forku se hlavní tok dělil na čtyři ramena. Záleželo na tom, zda jste postupovali po proudu či proti němu.

*

Přešly tři dny a tři noci, aniž by se ve městě nebo v okolí stalo něco mimořádného.

Do města přijížděli cizinci, jezdci, cestující v poštovních dostavnících projížděli, či se tady na jednu noc ubytovali a pak jeli dále. Vykládalo se zboží.

Ale nikdo ze všech těch příchozích, odjíždějících či projíždějících nepřipomínal Morgana Garrymora.

Venku na pastvinách zase – jako už tolikrát – ukradli nějaké kusy dobytka. Pastevci velkých rančů prostě nemohli pořádně uhlídat celé ty obrovské pozemky a stáda, která se na nich pásala. A dost možná měli i zloději dobytka

své špehy a pomocníky mezi pastevcí. Od nich dostávali informace, na které pastvě se zrovna hlídači pohybují a kde ne.

Uplynulé tři noci to měli zloději dobytka dokonce ještě jednodušší než jindy, protože čtyři největší farmáři dali mnoha svým pastevcům za úkol pátrat v širokém okolí po cizinci, kterého popsali asi takto:

věk: kolem padesátky, možná o něco starší

výška: asi 180 cm

barva očí: šedá

barva vlasů: pravděpodobně

šedá, dříve tmavá

Podrobněji ho popsat nedovedli. Všechno ostatní už dávno zapomněli a stejně by to už nebyla pravda.

Ovšem mužů, na něž by tento popis seděl, nebylo v okolí příliš mnoho. Šlo totiž o to, že onen člověk měl do kraje přijít teprve před nedávném.

Přesto bylo hledání bezvýsledné.

Bylo to Čtvrtou noc, když Bogdan Wittbow vyšel na svém ranči z místnosti, kde připravoval výplatní listinu pro pastevece na příští den a napsal několik dopisů. Zavolal přes dvůr na jednoho z hochů a když ten přiběhl, podal mu dopisy a řekl: „Postarej se, aby odešly ještě půlnoční poštou, Ollie. Na co ještě čekáš?“

Pastevec vzal dopisy, schoval je pod klobouk a rozběhl se ke stájím. Bylo slyšet cinkání ostruh na jeho jezdeckých botách.

Bogdan Wittbow ještě zůstal stát na verandě před otevřenými dveřmi své pracovny. Že už bylo pozdě, mu nevadilo. Často pracoval dlouho do noci, když chtěl vyřídit všechny ty „krámy“, jak nazýval práci s doklady a písemnostmi. Z dálky zaslechl zvuk kopyt koně svého rychlého posla. Z kapsy košile si vzal doutník a zapálil si.

Když potáhl potřetí, chtěl se obrátit, aby se vrátil zpátky do domu. Ve světle proudícím ze dveří za ním je výborně vidět.

A pak mezi stájemí třeskl výstřel z těžké zbraně. Kulka zasáhla Bogdana Wittbowa jako kopnutí koně. Otevřenými dveřmi místnosti ho to vmrštilo dovnitř a tam s lomozem spadl na prkna podlahy. Na ranči nastal povyk.

Dva jediní kovbojové, kteří ještě měli službu, byli okamžitě u rančera. Ale nezdrželi se dlouho.

Rozběhli se ke stáji a když se vyšvihli do sedel, zamířil jeden z nich do Four-Forku, aby přivezl doktora.

Druhý se vydal pronásledovat nočního střelce.

Zvuk koňských podkov prozrazoval, kam ten zákeřník utíká. Jezdec, který měl namířeno pro doktora, měl nečekané štěstí. Protože sotva se dostal na cestu pro kočáry, spatřil, jak se k němu v záři měsíce a hvězd blížil dvoukolák s koženou střechou.

„Hej, doktore,“ zvolal jezdec, „jste to vy?“

„Ovšem, synu,“ odpověděl doktor Neville Mayfield klidným hlasem.

„Proč jsi tak rozčilený? Stalo se něco? Jedu do Lonely Lake. Jedno dítě se tam...“

„Musíte se mnou na Wittbowův ranč, doktore,“ přerušil ho jezdec.

„Našeho šéfa zasáhla kulka z těžké bouchačky. Řekl bych, že lidi tam u nás na ranči si s krví...“

Doktor už neposlouchal, nýbrž jen popohnal koně.

O pár minut později dorazili na ranč a spěchali do ložnice Bogdana Wittbowa, kde sténajícího rančera položili do postele.

Doktor začal vydávat příkazy a uděloval pokyny pomocníkům.

„Vysvětlete ho! Potřebuji horkou vodu! Nemáte láhev vysokoprocentního alkoholu? Rychle, tak hýbejte se, lidi. Nebo snad nechcete svému šéfovi pomoci?“

*

Bylo už šedivé ráno, když se Bogdan Wittbow probal. Na nočním stolku vedle jeho postele hoří lampa a když se mu konečně rozjasnil zrak, rozeznal ve světle lampy muže u svého lůžka.

Chtěl říci: „Ahoj, doktore,“ ale z hrdla se mu vydralo jen zachrčení.

Doktor mu dal napít z šálku s náustkem. A teprve pak, až se napil, mohl zřetelně mluvit.

„Přežiju to, doktore?“ zeptal se.

Avšak doktor Neville Mayfield zavrtěl hlavou.

„Ne,“ řekl, „nepřežiješ to, Boggy.“

Bogdan Wittbow sebou trhnul a bolestí v prsou zase skoro omdlel. Protože doktor mu řekl Boggy. Boggy, tak, jak mu tehdy před dvaceti lety říkal vždycky Morg.

Wittbowovy oči se rozšířily.

„Takže to jsi ty?“ zeptal se zděšeně..

Doktor přikývl.

„Ale – z tebe je normální doktor. Jak trestanec v řetězech...“

„Když je člověk dlouhé roky zavřený s vynikajícím doktorem, takže si připadá jako jeho dvojče – a když člověk chce přežít a pochopí, že si trochu musí trénovat mozek, dá se naučit spousta věcí. A nemocných jsme tam měli hromady. Ano, stal se ze mě dobrý doktor. Byl jsem dnem i nocí dohromady s mým učitelem. Bydleli jsme v olověných dolech po stovkách v opuštěných štolách a

jednou týdně jsme na den vycházeli na denní světlo, stejně jako důlní koně, kteří tahali naše vozy. Bylo nás tam pár stovek, spoutaných vždycky po dvou k sobě. A doktor, jehož pomocníkem jsem se stal, udržel při životě spousty lidí, kteří by jinak zemřeli. Držel je při životě, i když neměli naději, že se někdy dostanou na svobodu.“

„A – jak jste se dostali ven? Proč třeba pustili tebe?“

Bogdan Wittbow se ptal zvědavě, ačkoliv se cítil slabý a mluvení ho velmi unavovalo. Ale přání dozvědět se všechno, bylo silnější.

„Revoluce...“ řekl doktor Neville Mayfield, který byl ve skutečnosti Morganem Garrymorem. „Osvobodili nás, protože věděli, že nenávidíme ty, kteří nás odsoudili k nuceným pracím v olověných dolech. Potřebovali tehdy bojovníky za revoluci, a tak si je obstarávali všude – i v dole plném zločinců. Ale doktor Neville Mayfield přežil svobodu j en o pár dní. Byl příliš starý a zničený. Vzal jsem si jeho jméno a zkoušel jsem to pak v několika městech jako lékař. Na této straně hranic zákon Mayfielda nepronásledoval. Zabil tam v Mexiku tenkrát svou ženu a jejího milence. Jeho žena ale byla sestrou guvernéra, proto byl tak tvrdě potrestán, ačkoliv je přistihl při nevěře. Jistě se nedopustil vraždy, ale spíše zabití. No a já si vydělal pěkné peníze a nechal vás hledat. Přibližně jsem věděl, kde vás mám hledat. Po té naší loupeži jste si totiž dělali plány. Pro moje lidi tedy nebylo vůbec těžké najít čtyři krále z Four-Forku. Pěkně to bylo všechno vymyšlené. Překřtili jste to tady z Four-Forku na Four-King – čtyři králové. No a ty, Boggy, jsi první z vás, bídáků, kterého jsem dostal.“

„A proč – proč vlastně, Morgu?“ Bogdan Wittbow namáhavě zasténal. Chtěl zavolat o pomoc. Ale byli v místnosti sami. Doktor poslal všechny Wittbowovy lidi

pryč. Byli sami.

„Proč, Morgu – proč vlastně?“ opakoval ještě jednou.

A Morg Garrymore zavrtěl udiveně hlavou.

„Copak jste za těch dvacet let všechno zapomněli?“ ptal se chraptivě. „Copak ti musím připomínat, co se tehdy stalo?“

„Takže ti to, hochu, povím. Dokážu to vylicít, jako by to bylo včera: Přepadli jsme tehdy vládní transport peněz v Texasu. Bylo to přesně před dvaceti lety – takže v srpnu 1856. Pobili jsme doprovod a shrábli peníze. Bylo toho sto tisíc dolarů – tehdy nepředstavitelná suma. Zlaté dolary! Na počátku nás bylo deset. Pak, po boji nás zůstalo už jen pět. Texasští honáci, armáda a narychlo sestavené dobrovolnické skupinky nás honily ještě dalších dlouhých deset dní a nocí. Přeplavali a přebrodili jsme několikrát Rio Grande, ukradli jsme si párkrát nové koně – všechno jsme si tenkrát museli pořizovat násilím. Zabíjeli jsme tenkrát mockrát – po obou březích Rio Grande, které tvořilo hranici. A tak po nás i na mexické straně brzy začala jít armáda a dobrovolníci a navíc ještě bandité, kteří se doslechli o naší kořisti a chtěli nás o ni připravit. A pak jsme přišli k Alvarezově soutěsce – hnali nás totiž podél hranice pořád na západ. Alvarezova soutěska mohla být naše záchrana, kdyby se jeden z nás obětoval a dostatečně dlouho pronásledovatele zadržel. Rozhodl mezi námi nakonec los. Musel jsem zůstat nahoře na rozvodí a bojovat.

Ale když los určil mě, dali jste mi tehdy slovo, že kdybych se dostal do rukou pronásledovatelů živý, podniknete všechno, co bude ve vašich silách, abyste mě osvobodili. Přísahali jste mi to tehdy nebo ne?“

Ptal se téměř něžně a čekal na odpověď.

Ale Wittbow neřekl nic, jen zlehka přikývl a předstíral,

že mu mluvení dělá velké obtíže.

Morgan Garrymore tedy pokračoval: Chtěl jsem tehdy také, abyste můj podíl dali ženě, která se mnou měla dítě. I na to jste mi dali slovo. Ale vy jste nedodrželi nic, vůbec nic. Ani jste se nepokusili vysvobodit mě. A během soudního přelíčení v Mexiku by to nebylo vůbec těžké. Protože naši pronásledovatelé byli Mexičané, byl jsem odsouzen tam. Nevyhověli žádosti Texasu o moje vydání. Ale vy jste mě mohli během těch pěti šesti týdnů vysvobodit, protože v tom primitivním vězení mě ani nějak zvlášť nehlídali. Protože Mexičané se cítili jistí. Byl jsem navíc ještě zraněn. Takže jste mě v tom nechali. A nejenom to. Potom, co jsem se pro vás obětoval, jste mě dokonce ještě okradli o můj podíl.“

Bogdan Wittbow si na všechno dobře rozvzpomenul a konečně pochopil, že je konec.

A náhle se uklidnil.

„No dobrá,“ zamumlal namáhavě, „já už jsem stejně skoro mrtvěj. Tos mě postřelil ty, nebo...“

„Ne, to byl můj syn – ano můj kluk, kterého jste tehdy okradli o můj podíl. Ano, přišel se mnou. Hledal jsem ho a našel. A musel jsem mu vysvětlovat, že jsem se na něj a na jeho mámu nevykašlal, ale že jste mě oklamali vy. To můj syn na tebe střílel. A já byl nablízku, takže když pro mě jel jeden z tvých Udí do města, brzy jsme se na cestě potkali. Nesnesl bych pomyšlení, že tě uvidím až mrtvého. Mám docela zadostiučinění z toho, že před tím, než zemřeš, s tebou ještě můžu mluvit. Takže...“

*

Lidé z Wittbowova ranče stáli před hlavní budovou,

když doktor vyšel ven a zamžoural do prvních paprsků slunce. Přistoupili blíž a vytvořili půlkruh. Doktor si sundal skřípec a důkladně ho čistil červeným kapesníkem. Pak se podíval na čekající lidi – stál na verandě o dva schody výše nad nimi. Řekl: „No, nemohl jsem nic dělat, i když jsem vynaložil všechno svoje doktorské umění. Je mrtvý. Ztratil příliš mnoho krve. Musíte holt svého šéfa pohřbít.“

Zírali na něj užasle, jako by nemohli pochopit, že takový všemocný rančer jako Wittbow je vůbec smrtelný. Pak sejmuli klobouky.

Kdosi pronesl: „Panenko skákává – co bude s náma? Šéf je mrtvěj a nemá žádný dědice. Byl sám. A co bude teď?“ Doktor si nasadil skřípec a znovu se zadíval na vycházející slunce.

„No,“ řekl, „dosud to tady bylo území čtyř králů. Od nynějška je to tedy zem tří králů. Takže ti zbývající tři si jistě rozdělí i tenhle ranč. Pro vás se toho asi moc nezmění. Hej, kdo z vás je kuchař? Chtěl bych se nasnídat.“

*

Na cestě do Four-Forku potkal doktor před městem jezdce, který se objevil ze strany mezi stromy.

Doktor zastavil a počkal, až jezdec dorazil k jeho vozu.

Mlčky se na sebe dívali.

„Kde máš bouchačku, Chete?“ ptal se Morgan Garrymore.

„Dobře schovaná,“ odpověděl tmavovlasý muž s černýma očima. Byl ještě mladý, ale působil sebejistě a byl svým způsobem hezký.

Dívali se na sebe, a ten, kdo je neznal, by stěží hádal, že je to otec a syn.

Ale matka Cheta Huerty byla Mexičanka. Ted' už je mrtvá.

Chet Huerta, který svého otce nenáviděl, dokud se nedozvěděl, co se tenkrát stalo, se o sebe odmalička musel starat sám. Dostal se do špatné společnosti a brzy se z něj stal revolverový hrdina a bandita, který dával přednost rychle získaným penězům před pořádným živobytím.

Podle jeho názoru mu lidé byli mnohé dlužni. A protože mu to dobrovolně dát nechtěli, bral si to násilím.

Tak to šlo, dokud se neobjevil jeho otec.

Chet Huerta se po chvíli zeptal: „A co bude ted', Morgu?“

Neříkal mu otče, to nedokázal. Říkal mu Morgu.

Ten pokývnul: „Ted' můžeš jít, hochu, kasírovat. Ted' budou platit. Až se dozvědí, co se stalo s Wittbowem, neodváží se ti něco udělat. Našeho prvního posla zabili a Wittbow za to zaplatil životem. Ted' dostali výstrahu. Jed' k nim a žádej od každého čtyřicet tisíc dolarů. Ted' si mezi sebou rozdělí i Wittbowovo království, takže se jeho smrtí obohatí, měli by na sebe vzít i jeho dluh, který měl vůči mně.“

Chet Huerta se v sedle pohybuje lehce a svižně. V očích mu zajiskřilo, zablýsklo, pak je přimhouřil a vypadaly najednou šikmější.

„Někdy se ptám, proč mi tak ochotně pomáháš k majetku? Tvůj plán je dobrý. Rychle vydělat peníze je vždycky spojeno s rizikem. Ale že by to byla jenom otcovská láska – to se mi nechce věřit.“

„Pocit viny vůči tobě, můj milý,“ zamumlal Garrymore. „To za tím vším je. A tomu věř. Ti čtyři bídáci dvakrát porušili dané slovo, ačkoliv jsem jim umožnil útěk s

obrovskou kořistí.“

Znovu se s vozem rozjel.

Chet Huerta se za ním zamyšleně díval.

Chvilí čekal na kraji cesty a kouřil cigaretu. Pak se vydal na cestu do Four-Forku.

Zastavil se u krámu. Chtěl si koupit trochu tabáku.

Před obchůdkem stála lehká drožka se sklopenou koženou střechou. Na sedátku leží slaměný klobouk – pěkný, s kyticí pestrých květin jako ozdobou.

Chet Huerta se krátce pousmál a chtěl vejít dovnitř. Ale ve dveřích se srazil s dívkou, které z náruče vypadlo pár balíčků.

Chet Huerta hned smekl klobouk.

Protože dívka byla krásná, půvabná, okouzující.

„Och, promiňte, lady,“ řekl. „Jsem strašný nešika. Mrzí mě to.“ A během těch slov se zadíval do jiskřivých modrých očí. Už už viděl, jak se nadechla, aby mu řekla, co si o něm myslí. Ale i ona se dlouze zadívala do jeho temných očí. A pak jen vydechla a kývla hlavou.

„Přijímám vaši omluvu, pane – nebo mám spíš říct seňore? Tak mi ty věci pomozte posbírat o odnést do vozu, ano?“

A když se pak s mnoha balíčky a sáčky zase narovnal, viděl, jak dívka beze slova zírá na jeho koně, který se mezitím zmocnil slamáku, pohazoval si s ním sem tam a nakonec ho nechal spadnout na zem, přidržel si ho kopytem, aby si mohl lépe pochutnat na kytkách, které ho předtím zdobily. Hezká dívka zalapala po dechu.

„Ty hnusné zvíře,“ řekla hlasem, který se třásl vztekem. „Ty určitě žereš i mouchy, protože ti tvůj pán nedává dost žrádla. Vsadím se, že i lapáš po mouchách. Jsi ty vůbec kůň? Och, kterému zloději koní ta bestie patří?“

Rozhlédla se kolem – a zahlédla Cheta Huerta s balíčky v

náručí.

„Víte, komu to zatracené zvíře patří, pane nebo señore?“

„Mně,“ řekl. „A jmenuji se Chet Huerta. A můžete říkat i pane i señore, slečno. Protože moje matka byla dcerou hidalga a můj otec je pravý Texasan.“

Ale to, že má před sebou syna Texasana, ji neuklidnilo. Byla to totiž dívka, která nevěřila všemu, co slyšela.

Znova se nadechla, ale v tom on rychle řekl: „Najde-li se v tomto městě ještě jeden takový krásný klobouk, chtěl bych vám, slečno, okamžitě škodu uhradit. Ležím vám u nohou, slečno. Chtěl bych po celý zbytek života být vaším otrokem, kdybyste mi jen mohla odpustit a kdybyste dovolila, abych vám koupil ještě hezčí klobouček než je tenhle – jako útěchu za škodu, kterou jste utrpěla.“

Působil opravdu velice sklesle. Jako kající se hříšník. Sešlo se pár zvědavců. A z obchodu vyšel i jeho majitel. A když se dívka dala do smíchu, rozesmáli se všichni – nakonec i Chet Huerta, který svou roli milého mladého muže hrál skutečně skvěle.

Dívka ukázala napříč přes cestu.

„Tam je obchod s oděvy pro dámy,“ řekla. „Odtamtud ten klobouk mám. Takže – kovboji – jdem. Tenhle klobouk vás bude stát deset dolarů, půlku měsíční mzdy. – To je tedy drahý kůň – ten žere víc než stojí. Jdeme!“

Mluvila velice zostra -vůbec ne jako dívka, která nosí podobné klobouky.

Položil balíčky a sáčky do kočáru a rychle šel za ní. Když se tak na ni díval zezadu, všiml si, jak je krásně urostlá a jak lehce a pružně se pohybuje – jako trénovaná tanečnice: Přitom měla vysoké kozačky a koženou sukni, košilovou blůzu a vestu. Vypadala jako kovboj v dívčím vydání.

Ale je to – napadlo ho – ta nejhezčí dívka, jakou zatím na zemi spatřil. Když si to uvědomil, cítil, jak ho bodlo u srdce.

A zděšeně si pomyslel: Zatraceně, snad se nezamiluješ, blázne? To přece neuděláš, hošánku. Nezapomínej, kolikrát tě už krásky podvedly a dostaly a to jenom proto, žes nechtěl uvěřit, že ženská krása dokáže být i falešná. No, tahle mě nedostane. – Ale zalaškuju si s ní. To docela jistě. Dostanu ji.

A pak vstoupil za ní dveřmi do obchodu a opatrně je zavřel. Koupil jí ten nejkrásnější klobouk za sedmnáct dolarů a padesát centů.

A když byli zase venku a kráčeli k jejímu vozu, přiřítili se do města jezdcí. Jeden z nich volal: „Bogdana Wittbowa kdosi zastřelil. Bogdan Wittbow je mrtev!“

Chet Huerta se zadíval na dívku vedle sebe. Došli až k vozu a ona – ještě než si klobouk opatrně odložila na sedátko – ještě jednou si ho prohlédla. Rychle se obrátila k jezdcům.

„Smím znát vaše jméno?“ zeptal se tiše.

„A proč?“ zeptala se trochu jedovatě. „Jenom proto, že vaše kobyla sežrala můj klobouk a vy jste mi koupil nový?“

„Ne,“ odpověděl, „ne proto.“

„Ale ?“ zeptala se netrpělivě.

„Protože jsem se do vás velice zamiloval a bude se mi o vás zdát,“ řekl vážně. „Přitom nemám žádnou šanci, to samozřejmě vím. Další dny a noci budou hrozné, protože až pojedu sám, budu mít pořád před sebou váš obraz. Možná, že se budu muset pořádně opít, abych na vás dokázal zapomenout. A přece bych se rád dozvěděl vaše jméno. Jistě je to nádherné jméno.“

„Pche,“ vyrazila ze sebe. „Jmenuju se Betsy. To je docela

obyčejné jméno. Jsem Betsy Baldwinová. A tady jede můj otec.“

Ohlédl se a udělal to především proto, aby si nevšimla, jak se změnil výraz jeho obličeje a jak se mu v očích zablýsklo jako dravci.

Baldwin – to je jeden z těch mužů, od kterých chce dostat čtyřicet tisíc dolarů. Viděl Zekeho Baldwina jak přijíždí – jako správný šéf – na čele svých jezdců.

Zastavil se u bryčky své dcery a díval se z koně na ni a na Huerta.

„Jeď domů,“ řekl. „Strejdu Bogdana kdosi zákeřně zastřelil. Právě jsem se to dozvěděl. Jsem na cestě na Wittbowův ranč, abych to tam převzal. Protože ho odkázal, Betsy, tobě, pro případ, že by se sám neoženil a neměl děti. Kdo je tenhle?“

Zadíval se na Cheta Huerta.

Ten mu pohled opětoval.

„Jmenuji se Huerta,“ řekl. „Chet Huerta z Lareda. Zbožňuju vaši dceru.

„Vypadáš jako Mexikánec,“ zaburácel Baldwin.

„Můj otec je Texasan,“ odpověděl Huerta hrdě. „A moje matka byla dcerou hidalga. Existuje snad nějaká lepší kombinace, pane?“

Zeptal se nejen hrdě, ale přímo vyzývavě, a zdálo se, že mu vůbec nevadí, že Baldwin má za sebou dvanáct pořádných tvrdých chlapů. Zeke Baldwin se náhle usmál. Protože takové chlapy, jako je tenhle, má rád, když ho uznávají jako šéfa a plní jeho příkazy. Zakládá si na hrdých honácích, kteří jsou hrdí na svůj ranč a na jeho pána. A tak se zeptal: „Hledáš práci, hidalgo?“

„Ne,“ odpověděl Huerta. „Sám vyřizuji jisté záležitosti pro jednoho vlivného a velice důležitého člověka. Možná, že se při tom dostanu i k vám, pane Baldwin. Ale teď vás už

nechci déle zdržovat.“

Zeke Baldwin přimhouřil oči. Možná, že zacítil varovné signály svého instinktu. Ale vtom se mužsky odvážně působící Chet Huerta na něj vítězně usmál – a když se Chet Huerta směje, působí mnohem krotčeji a vůbec ne jako panter.

„Mohl bych doprovodit vaši dceru domů, pane?“ Zeptal se zdvořile. Baldwin se na něj zadíval úkosem.

Řekl: „Příteličku, jestli si na tebe Betsy bude stěžovat, sedřu z tebe kůži zaživa – rozuměl?“

„Yes, sir. Ale pro vaši dceru bych zemřel, pane.“

Zeke Baldwin měl naspěch.

Chtěl obsadit ranč Bogdana Wittbowa. A doufal, že ho ostatní dva farmáři nepředběhnou. Ano, musel si pospíšit.

A tak opět pobídl koně. Jezdci se vydali za ním – předtím si ovšem všichni prohlédli Cheta Huerta – zkoumajě, varovně, ba dokonce výhrůžně.

Ale on se na ně jen smál a bylo v tom už teď i trochu výsměchu a ironie.

Betsy se k němu obrátila.

„Samozeřejmě nedovolím, abyste mě doprovodil domů. Co si to namýšlíte? Chcete si hrát na mého ochránce – pche?“

Opět zvažněl a mluvil skoro slavnostně.

„Právě jste to slyšela od svého otce, slečno. Krajem se potuluje zabiják. Zabil zákeřně muže, který je vaším strýcem – zřejmě – protože váš otec mluvil o strýci Bogdanovi. – Ano, doprovodím vás domů – i kdybych měl jet s nějakým odstupem za vámi. – Nezapomeňte, co jsem vám řekl.“

„Copak? Na co nemám zapomenout?“

„Že jsem se do vás zamiloval tak, jako by do mě uhodil blesk. Chápete to? Ale to nemůžete pochopit. Protože to

může pochopit jenom ten, kdo to zažije.“

Hleděla na něj a už delší dobu cítila jeho mužnost a odvalu. Byla to dívka, která vyrostla sama na ranči mezi samými muži – skoro jako chlapec. Byla to dívka, která si koupila módní klobouk jenom proto, aby se s ním doma postavila před zrcadlo a snila o světě, který znala jen z obrázků a vyprávění – o světě, v němž jsou dívky a ženy natolik ženské a nemají v životě žádný jiný cíl než být krásné... Beze slova se od něj odvrátila a naskočila do bryčky dříve, než jí mohl pomoci.

Vyjela a ani se neohlédla. Přesto byla uvnitř rozrušená.

Jsem zamilovaná? ptala se sama sebe a zhrozila se přitom. Konečně se ohlédla přes rameno.

Chet Huerta cválal na svém koni pár desítek metrů za jejím vozem. Když uviděl, že se otočila za ním, smekl klobouk a zamával jí jako pravý španělský hidalgo. Přitom se zářivě rozesmál.

Zamávala na něj. Nemohla jinak. Protože v té chvíli pochopila i ona, že i ji – jak to o sobě tvrdil Chet Huerta – zasáhl Amorův šíp. Ano, zamilovala se do toho muže, aniž by ho blíže poznala. Popohnal svého koně a brzy byl vedle vozu. Z koně přeskočil k ní. Objal ji a docela samozřejmě políbil.

Nejprve se polekala, ztuhla a chtěla se dokonce bránit. Ale ten pocit trval jen okamžik.

Pak jeho polibek opětovala.

Muž ji ještě nikdy nepolíbil.

Ano, to musí být opravdová láska, pomyslela si.

*

Do Four-Forku přijel s poledním poštovním

dostavníkem Ben Flannagan – vysoký, mohutný, klidně působící muž – nebylo mu víc než dvaatřicet. Tmavovlasý, pihovatý, zářivě modré oči. Muž se sedlem, lasem a zbraní – koltem na levém boku – muž, za kterým se každý člověk ohlédl.

S touto výbavou se vydal k hotelu.

Za přepážkou v recepci stála Kate Flormanová a cosi psala.

Když se zastavil před ní, pohlédla na něj.

A oči se jí rozšířily.

„Bene,“ řekla, „jak jsi mě našel?“

Ale sotva to řekla, všimla si, že je stejně překvapený jako ona, a pochopila, že se tady neobjevil proto, že by ji hledal a konečně našel.

Ne, zřejmě je zase na jedné ze svých toulek. Takže je to vlastně asi jen náhoda, že tady stojí před ní.

Osud to tak chtěl.

Přivedlo ho sem jeho řemeslo – hon na lidi.

A zrovna ona je první člověk ve městě, se kterým se tady setkal.

„Ahoj, Kate,“ zamumlal, „to je ale náhoda. Nečekal jsem, že tě tady potkám. Osud si s náma někdy pěkně zahrává.“

Přikývla a pak se na sebe chvíli beze slov dívali.

Zlehka se pousmál. „Zkrásněla jsi, Kate,“ řekl. „Jsi jedna z těch žen, co...“

„Dost!“ přerušila ho.

Přikývl. „Máš pravdu, Kate. – Co se stalo – stalo se. Rozešli jsme se a já už nemám právo obdivovat tvou krásu. To je tvůj hotel? Ano? Tak mi dej nějaký pokoj. Nechám si sedlo tady v hale, protože hned, jak se nahoře umyju a oholím, půjdu do stáje půjčit si koně. A měl bych jednu prosbu, Kate...”

„Jistě,“ přerušila jej. „Tuhle prosbu uhodnu předem. Nikomu tady nemám říkat, kdo jsi.“

Mlčky přikývl.

Znovu sena chvíli oba odmlčeli – dívali se na sebe a probírali se ve vzpomínkách. Protože kdysi se velmi milovali a jenom proto, že se velmi milovali, se jejich cesty zase rozešly.

Pohnula se, obrátila se, vzala klíč z desky a vyšla zpoza přepážky. Šla nahoru po schodech před ním.

Zatraceně, proč jsem se všeho kvůli ní nevzdal? Proč dávám přednost toulání po všech možných končinách, kde na mě stejně vždycky čeká boj na život a na smrt? Proč je pro mě takový život důležitější než její láska?

Ale na tyto otázky si odpověděl už tisíckrát. A i teď si v duchu odpověděl stejně.

Pak vešli do pokoje. Kate zůstala vevnitř stát hned u dveří.

Dívala se, jak si odkládá zavazadlo a klobouk. Pistoli si nechal dole v hale u sedla.

„Řekni mi, proč jsi tady?“ zeptala se ho. „Koho si tentokrát odškrtněš na seznamu mrtvých? Řekni mi to!“

Přistoupil k oknu a zadíval se na ulici. Pak se postavil ke stolku s umývadlem a ze džbánu nalil do nádoby vodu.

Když se svlékl do půl pasu, spatřila jeho jizvy. Byly to jizvy po kulkách – celkem tři. A ona věděla, že jednou ho zasáhne kulka, která už po sobě nezanechá jen jizvu, ale která ho bude stát život...

Když si mydlil ruce, řekl: „Ale, jsem tady, abych jenom něco zjistil. Stejně ale z toho asi nic nebude. Tohle město dostalo před nedávným přírůstek, že? Prý se tady usadil jakýsi doktor. Je to tak, Kate?“

„Ano,“ odpověděla, „a je to dobrý doktor. Je to pokrok pro tohle město i celý kraj – a ohromné požehnání pro

nemocné. Jsi tady kvůli němu? To jeho máš na svém seznamu?“

Neodpověděl jí. Umýval se – hrud', obličej a hlavu. Stála pořád ještě u dveří, opřená o stěnu a dívala se na něj.

Hra jeho svalů prozrazovala, jakých mimořádných fyzických výkonů je schopen.

Vlk, pomyslela si – je to takový lidský vlk, pokud jde o jeho schopnost chytat a zabíjet. Ale proč jsem ho milovala a proč ho ještě stále miluji tak, že musím vynaložit všechnen svůj rozum na to, abych tomuhle Benu Flannaganovi zase nepodlehla? Proč sem ksakru přišel a zase se mi zamíchal do života?

Když se osušil, všiml si, že Kate ještě pořád stojí vedle dveří opřená o stěnu a čeká na jeho odpověď.

Popošel k ní pomalu o dva kroky.

„Proč se chceš zase do všeho zaplést?“ zeptal se jí.

„Protože tě pořád ještě miluji,“ odpověděla, „a protože jsem na chvílku zadoufala, že ses mohl změnit.“

Položil jí obě ruce na ramena. Kate Flormanová nebyla zrovna malá, ale převyšoval ji o hlavu. Vlasy jí zářily jako zlato a měla krásné zelené daleko od sebe posazené oči. Neměla už dívčí obličej. Byla to typická tvář ženy, která už o životě leccos ví. Bylo už v ní pár vrásek. Ale byl to krásný obličej s výraznými ústy. Tahle žena byla plná ohně a života. To věděl.

Pomalu řekl: „Kate, víš, co se tehdy stalo, když jsem byl ještě kluk? Jak tenkrát přijela na náš ranč banda zlodějů koní, zabila moje rodiče a...“

Zarazil se, paže mu z jejích ramenou klesly. Obrátil se, poodešel ke svému zavazadlu, otevřel ho a vybral z něj čistou košili.

„Nemůžu na to zapomenout,“ řekl.

„Nemůžu zapomenout na to, jak tehdy matka křičela. Do

smrti na to nezapomenu. Takže jsem se musel stát lovcem banditů. Neměl jsem jinou možnost. Jednoho z těch pěti vrahů chytili tenkrát v Mexiku. Protože se dopustil zločinů i tam, nevydali ho, ale odsoudili k doživotním nuceným pracím. Za ty roky jsem se pokoušel já i naše úřady získat nějaké informace o těch jeho kumpánech. Dvakrát jsem byl v Mexiku a zúčastnil se výslechů toho trestance. Ale on neprozradil nic. Před časem byla zase v tom kraji, kde je důl, co v něm trestanci pracují, revoluce. Všichni zločinci byli osvobozeni – i ten, který mi mohl prozradit své čtyři kumpány. Kdyby jen chtěl. Sledoval jsem potom jednu stopu. A teď jsem tady, abych se na doktora Nevilla Mayfielda podíval trochu blíž. Protože lékař toho jména byl tehdy v tom olověném dole připoután na jednom řetězu s chlapem jménem Morgan Garrymore. A tenhle Garrymore patří k vrahům mých rodičů. Teď tedy víš, proč jsem tady, Kate. Po dvaceti letech jsem tedy možná u konce svých toulek. Až najdu vrahy svých rodičů, nebudu už nikdy chytat bandity. Chápeš to? Už je to dvacet let – dvacet let! Potřeboval jsem tenkrát ještě deset let, abych se stal mužem, který by mohl chytat zločince. Už je chytám deset let a pořád doufám, že jednou natrefím na ty bídáky, kteří...”

Prerušil větu. Dýchal ztěžka. Pak pokračoval:

„Možná, že jsem už u konce svého hledání,“ zamumlal. „A pak bych se mohl také konečně stát jiným člověkem, člověkem podle tvých představ, Kate, člověkem, který už nechytá lidi, který nemusí být pořád ve střehu, ale člověkem, který něco tvoří, který má někde domov, a který může dát rodině bezpečí a klid. Kate, to je řízení osudu, že tě tady potkávám.“

Udiveně na něj pohlédla a na chvílku vypadala opravdu tak, jako by se v ní probudila naděje. Ale pak prudce

zavrtěla hlavou. „Taková slova už jsem slyšela mockrát,“ řekla trpce. „Takové naděje už jsem si dělala několikrát. Ale ty asi zůstaneš takový, jaký jsi, Bene. To, co se tehdy stalo s tvými rodiči, když jsi byl ještě chlapec, z tebe udělalo vlka – navždy. Tvoje nenávisť k banditům je jako nemoc. A teď ti něco povím, Bene! Možná, že děláš něco užitečného, když chytáš zločince, ale děláš to zle. Chápeš mě? Děláš to zle, protože tě žene nenávisť, nenávisť vůči všem zlým lidem.“

Po těch slovech se obrátila, vyšla ven a přivřela za sebou dveře. Zůstal stát bez pohnutí a přemýšlel o sobě a o Kate, o všem ve svém dosavadním životě.

Sáhl do tašky, vytáhl z ní malou věcičku a zadíval se na ni.

Byla to maršálská hvězda.

Díval se na ni a ptal se sám sebe, jestli je to skutečně věc, která mu dovoluje chytat a zabíjet lidi?

Ale na tuto otázku si nedokázal odpovět.

Konečně se pohnul. Nejprve si ve stá-ji vypůjčí koně. Protože tušil s téměř neomylnou jistotou, že brzy koně bude potřebovat.

A až si obstará koně, takže bude moci kdykoliv vyjet, poohlédne se po doktoru Nevillu Mayfieldovi.

*

Morgan Garrymore hrál svou roli doktora Nevilla Mayfielda výborně.

Pravý doktor, jehož jméno převzal a jehož doklady si obstaral ve správě věznice poté, co osvobození vězňové zahnali personál v řetězech do dolu – tedy tenhle skutečný doktor Mayfield by byl jistě s lékařským uměním

svého následníka spokojen.

Morgan Garrymore byl více než jen učenlivý žák. Měl od samého začátku veliký zájem a měl přímo jedinečné schopnosti k osvojení všech vědomostí a dovedností lékaře.

Toho odpoledne měl několik pacientů, které trpělivě ošetřil – dokonce vytrhl i jeden zkažený zub.

Když pak přijímal dalšího pacienta, zmocnilo se ho ihned nedobré tušení. Hned věděl, že toho muže už kdysi kdesi viděl – ale nemohl si hned vzpomenout.

Muž se posadil naproti němu na židli a řekl: „Ahoj, Garrymore!“

A v tom si Garrymore vzpomněl.

V průběhu jeho zajetí v olověném dole ho několikrát zavolali do kanceláře věznice k výslechu. A jeden z většinou mlčky přihlížejících byl tenhle chlap. Jednou zaslechl, jak kdosi tohoto muže oslovoval maršále.

A teď tady sedí na druhé straně stolu. Morgan Garrymore by rád otevřel šuplík a vytáhl kolt, který v něm ležel. Ale věděl, že by byl synem smrti. Takový maršál se s nikým dlouho nebaví – může všechno.

„No tak dobrá,“ řekl Garrymore, „takže se známe. A co teď?“

„Co se stalo se skutečným doktorem Nevillem Mayfieldem?“ ptal se Flannagan klidně a rozvážně.

Ale Garrymore se nedal oklamat. Měl se na pozoru, byl ve střehu a napjatý a ovládal své vzrušení. Brzy zase nabyl nad sebou dokonalé kontroly.

„Ten je mrtev,“ řekl. „Když jsme se octli na svobodě, dlouho už nepřežil. Přešli jsme do Států a táhli jsme od města k městu – on jako lékař a já jako jeho asistent. Ale brzy zemřel na mrtvici. Chtěl dohnat všechno to, co zameškal jako vězeň. Ale byl už starý a nemocný, aby si mohl vynahradit všechny radosti života, co mu za roky

vězení utekly. No a já nastoupil na jeho místo. Přijal jsem jeho jméno a stal jsem se doktorem medicíny Nevillem Mayfieldem. A až dosud jsem byl dobrý doktor. Mnoho lidí jsem zachránil před smrtí, pomáhám nemocným. Co je na tom špatného? Když se na to podíváte tak, že jsem vlastně lidem užitečný.“

Ben Flannagan ale řekl pomalu: „Kraji Four-Fork se říká země čtyř králů. Jsou tihle čtyři králové, po kterých lidé pojmenovali celý tenhle kus země, jsou tihle hlavouni tvoji čtyři kumpáni z dřívějška? Ti, které nemohli dostat, protože jsi zatarasil soutěsku? Odpověz, Garrymore!“

Ten upřeně zíral na desku stolu.

„A kdyby ano?“ zeptal se konečně.

„A kdyby ano, co potom? Kdo by jim to po tak dlouhé době mohl dokázat?“

Ale Ben Flannagan na tyto otázky neodpověděl nic. Přikázal znovu: „Odpověz, Garrymore!“

Ten už docela překonal nervozitu.

Řekl: „Jsou to oni. Ano.“

Flannagan lehce přikývl. • „Sem tedy utekli s kořistí – sem do Four-Forku. No alespoň s tím lupem naložili dobře – vynesl jim úroky a proměnili ho v půdu a dobytek. To je pro vládu moc fajn. Protože tak může dostat své peníze i s úroky hezky zpátky.“

Morgan Garrymore se ušklíbnul.

„Bez mé výpovědi,“ řekl, „bez mé přísahy a důvěryhodného líčení všech událostí se nic nestane. K tomu potřebujete korunního svědka, maršále, kterému by věřila i porota. Možná si dovedete představit, jak mi tehdy jako vězni bylo, když j sem si stále jasněji uvědomoval, že jsem sice svým kumpánům umožnil útěk, ale že oni nepodnikli ani to nejmenší, aby mě z bryndy vytáhli! A že mě okradli i o můj podíl, který měli poslat osobě, kterou

jsem jim určil. Maršále, nepřijel jsem sem, abych se s těmi čtyřmi smířil. A jeden z těch králů Four-Forku už je taky po smrti. Co na to řeknete teď, maršále?“

Ben Flannagan se na něj na chvíli jen udiveně podíval. Pak řekl:

„Takže se tady má konat vyhlazení zrádců?“

„Ano!“ vyštěkl Garrymore. „A až budou mrtví, můžete mít mou výpověď. Ani o minutu dřív. Jasně?“

Flannagan se usmál, a když Garrymore ten úsměv zahlédl, pochopil, že se s maršálem nedohodne.

Pro Flannagana byl zločincem uprchlým z Mexika, kterého hledali i zde na americkém území a kterého by odsoudili zřejmě k smrti a ne jen k doživotním nuceným pracem.

Vtom se Morgan Garrymore rozhodl přece jen otevřít zásuvku a sáhnout po zbraň.

Ale marně.

Flannagan se vši silou opřel do hrany stolu.

Stůl se převrhl na Morgana Garrymora, a protože ten už měl ruku v zásuvce, dokázal ho zachytit jen svým tělem. S lomozem se převrátil na židli dozadu a stůl, v jehož zásuvce pořád ještě vězela jeho ruka, se na něj převrhl.

Na tohohle Flannagana nemá. To si jasně a s bolestí uvědomil. Dvacet let práce v řetězech v dole z něj udělalo starocha.

A tak tady ležel – sténající – na podlaze. Nakonec se mu podařilo vyprostit bolavou ruku. Myslel si, že ji má v zápěstí zlomenou. Ani už se nepokoušel vzít zbraň do ruky.

Ach, kdyby tady jenom byl Chet, kdyby tady tak byl můj kluk, přál si. Byl si jist, že Chet Huerta, jeho syn, by tohohle maršála dokázal zabít.

A protože si v téhle chvíli vzpomněl na Cheta, docela se uklidnil. Protože teď ho někdo z louže dostane. Tentokrát to nebude tak jako před více než dvaceti lety, když se obětoval pro bandu, která na něj pak rychle zapoměla.

Ne! Chet, jeho syn, bude při něm a pomůže mu.

*

Když šli k úřadovně šerifa, v jejímž přístavku se nacházelo vězení, nikomu nebyli nápadní. Nikdo nepozoroval, že maršál vede k šerifovi zajatce. Doktor si schoval poraněnou ruku pod sakem, takže to vypadalo, jako by ji měl jenom založenou. Ale doktor vypadal poněkud bledě a jeho pohyby připomínaly lehce podnapilého člověka. Jinak ale nebylo na něm a jeho průvodci nic zvláštního. Tu a tam se doktor pozdravil s lidmi. Cizince po jeho boku si zvědavě prohlíželi. Téměř všichni se ptali, kdo by ten zvláště působící cizinec mohl být.

Pak zmizeli v šerifově úřadovně.

Šerif Jago Lassenger se teprve před pár minutami vrátil z dlouhé vyjížďky. Protože i on samozřejmě pátral po vrahu Bogdana Wittbowa. Organizoval systematické pátrání v širším okolí a vrátil se pak zpět do Four-Forku, aby tady vyčkal dalších zpráv.

Když oba muži vstoupili, vzhlédl.

„Dobrý den, doktore,“ řekl. „Čím vám mohu pomoci?“

Ale domnělý doktor Neville Mayfield mu neodpověděl. Působil zničeně a vztekle zároveň – jako dravec zahnaný do kouta.

Muž, který přišel s ním a kterého šerif neznal, řekl suše: „Není to žádný doktor a taky se nejmenuje Neville Mayfield. Jmenuje se Morgan Garrymore a je zajatcem

federální vlády. Šerife, jsem maršál Flannagan a žádám vás o úřední výpomoc. Chtěl bych, abyste tohoto zločince, hledaného pro poštovní loupež a vraždu, spolehlivě zajistil ve vaší cele, dokud nepřijede vězeňský vůz, který si vyžádám nejbližší poštou. Vyjádřil jsem se jasně a jednoznačně? Pochopil jste mě, šerife?“

Jago Lassenger se podíval na nepravého doktora a v té chvíli ještě netušil, jak nebezpečný člověk tenhle doktor je. Lassenger to ani nemohl tušit.

Zůstal proto chladný, ale ne neochotný.

„Jistě, maršále,“ řekl. „Tam vzadu jsou tři prázdné zamřížované cely. Můžete tam vězně sám zavřít. Je k nevíře, že to není skutečný doktor. Určitě se nemýlíte, maršále? Mohl bych vidět váš průkaz? Protože maršálskou hvězdu si už dnes může obstarat kdokoliv, ne?“

„Hned,“ řekl Flannagan. „Až dám tohohle do cely.“

Zavedl Garrymora do cely. Klíč zase pověsil na tabulku s háčky, kde visely i další klíče.

Teprve teď Garrymore otevřel ústa.

Řekl: „Člověče, je vám vůbec jasné, co se mnou vyvádíte? Víte to, skutečně? A když ano, tak proč to děláte?“

„Co?“ zeptal se Flannagan zdánlivě udiven.

Garrymore zalapal po dechu a chraptivě zašeptal – hrdlo se mu náhle dočista stáhlo: „Jsem jenom taková vějička v pasti. Ty jsi ale mazaný bídák. Víš přece velice dobře, že až se moji bývalí komplicové dozvědí, kdo jsem, budou se mě snažit nějak vyřídit. Protože ze mě mají strach. Mohl bych proti nim svědčit – takže...“

„Ano, mají z tebe strach,“ přerušil ho Flannagan. „A jestli se tě pokusí zabít, padnou do mé léčky. Pak tě nebudu potřebovat jako korunního svědka a nebudu muset s tebou uzavírat žádné kompromisy. S vámi pěti

zatracenými vrahy žádné kompromisy dělat nebudu. Spolu vyjednávat nebudeme!“

Flannagan se otočil a odešel z cely.

O chvíli později hodil šerifovi na stůl svůj průkaz, který Lassenger pečlivě prostudoval a pak mu ho s kývnutím podal zpátky.

„Poštovní dostavník tudy projíždí za dvě hodiny,“ řekl. „Mohl byste mu dát doručit dopis, ve kterém si vyžádáte vězeňský vůz. Čeho se dopustil tenhle falešný doktor?“

„Ukradl se svými kumpány sto tisíc dolarů vládních peněz. Zabili muže z doprovodu. Pak je pronásledovali po obou stranách hranice – dokonce i armáda. Chytili ho pak v Mexiku a odsoudili k doživotním nuceným pracím v řetězech. Jeho čtyři kumpáni utekli. Ale i on se po mnoha letech dostal na svobodu. Protože byl v zajetí celou tu dobu na řetěze s jedním skutečným lékařem, všemu se od něj naučil. A sem přišel, aby se pomstil svým čtyřem komplicům. Na všechny čtyři čeká celé ty roky trest smrti. Protože po loupeži spáchali na útěku ještě další zločiny po obou stranách Rio Grande. To je všechno, šerife.“

Chystal se k odchodu.

Ale Jago Lassenger vyskočil.

„Hej, počkejte!“ zavolal ostře a jakoby vyděšen náhlým poznáním, které mu projelo tělem jako říznutí nožem.

Flannagan se zarazil. A pak se na sebe pár vteřin mlčky dívali.

Pak se Lassenger stísněně zeptal: „Ti čtyři kumpáni utekli? To jste právě řekl? Čtyři kumpáni? A jak dlouho už je to?“

Flannagan se tvrdě pousmál.

„Dvacet let!“

Lassenger sebou zřetelně trhl. . „Přišel sem jako falešný lékař. – Čtyři kumpáni? Tenhle kraj se jmenuje taky země

čtyř králů, a jeden z těch králů už je mrtev. Nedávno u něj byl i tenhle falešný doktor, kterého ale po dvaceti letech asi vůbec nepoznal!“

„Váš rozum pracuje rychle, šerife,“ odpověděl Flannagan.

Přistoupil k šerifovi, takže byli od sebe vzdáleni na dosah paže. „Zřejmě jste šerifem těch čtyř králů,“ řekl Lassengerovi. „Protože tohle je i jejich město. Určitě by tady nestrpěli šerifa, který by nebyl i jejich šerifem. Ale teď se leccos změní. Teď si musíte rozmyslet, jestli skončíte s několika zabijáky, anebo jestli se postavíte na stranu zákona. Rozmyslete si to dobře, šerife.“

Po těchto slovech vyšel ven. Vyzařovala z něj absolutní sebejistota a ne-bojácnost, jako by si troufal postavit se celému světu.

Lassenger se zase posadil za svůj psací stůl.

Co má dělat? Držet s rančery, z nichž jeden už je mrtev?

Nebo být při maršálovi?

Nebo prostě tenhle kraj opustit?

Zaslechl, jak z cely volá vězeň.

S kletbami vstal a vydal se k němu.

Muž, kterého tady všichni pokládali za dobrého doktora, sedí na prýčně a zírá skrz mříže.

„Hej, Lassengere, bylo by fajn, kdybych mohl odejít – pěkně ve vší tichosti. – Bylo by to dobré pro nás pro všechny, šerife – i pro vás. Protože ten vychytralec mě sem posadil jenom jako návnadu své léčky. Je to past na nás na všechny. Až bude noc, nechtě mě utéct. – Jinak toho budeme trpce litovat – všichni!“

Lassenger na to nic neříkal.

Ale bylo vidět, že přemýšlí.

Beze slova opustil místnost s celami a posadil se zase ke svému stolu. Ještě nikdy se necítil tak nejistý a ještě nikdy

neměl takovou obavu, aby neudělal chybný krok.

*

Přišel večer a Flannagan se vydal k hotelu. Jídelna nebyla velká. Posadil se tak, aby měl výhled jak na ulici, tak na dveře, které vedly ven, tak i zároveň na dveře do kuchyně.

Hosté u dvou dalších stolů si ho prohlíželi. Když se i on podíval na ně, uhnuli pohledy nebo si jej prohlíželi nenápadněji. Byl zvyklý na to, že lidé si ho všímají víc, než je běžné.

Z kuchyně vyšla Kate, aby si zapsala objednávky hostů. Pak přistoupila k němu a nic na ní neprozrazovalo, že by byli víc než jen staří známí. Díval se pak za ní, jak odchází do kuchyně, a ke své lítosti zaregistroval, jak se v něm vzbouzí slabý pocit naděje. Pomyslel si: až tady skončím, budu se cítit volný. Odevzdám svou hvězdu a pak mě bude Kate chtít. Ano, ještě z nás může být hezký pár.

Tiše seděl u stolu a trpělivě čekal. Venku se setmělo. Večer se proměnil v noc. Z domů dopadalo na prašnou ulici světlo.

Z kovárny se ozývaly údery kladiva.

Přicházeli další hosté. Místa u stolů se zaplnila. Hosté se posadili i k Flannaganovu stolu – byli to řemeslníci, i cestující, kteří se tu chystali přenocovat, povozníci, jezdci.

Kate i její pomocnice měly plné ruce práce.

V kuchyni vařil Čňan. Občas zavolal otevřenými dveřmi do jídelny: „Jídlo hotovo! Štyriporechotofo!“

A pak bylo možné ho i zahlédnout. Byl dokonale čistý – oblečený celý do bílého a na hlavě měl čepici. Člověk, který své věci dokonale rozuměl a který byl v práci

ohromně zdatný.

I Flannagan dostal své jídlo.

Když už téměř vyprázdnil svůj talíř, vstoupil zvenku do jídelny muž. Zastavil se v otevřených dveřích a zvolal:

„Už jste to, lidi, slyšeli? Našeho doktora zatkl jakýsi maršál a sedí teď ve vězení. Prý to není vůbec doktor a ani se nejmenuje Mayfield. Aha, tady sedí ten maršál. Že jste to vy?“

Muž poznal Flannagana sedícího u stolu a hned se obrátil k němu.

Teď se na Flannagana upíraly zraky všech. Teprve pak řekl:

„Ano, jsem maršál Flannagan. A dělám tady svou práci. Váš údajný doktor je trestanec uprchlý z Mexika a tady na něj čeká trest smrti. No, brzy si to odbude – ten váš doktor.“

Zmlknul. Pohlédl přes hlavy hostů na Kate, která se objevila ve dveřích kuchyně a nesla plný podnos. Slyšela jeho slova i to, co říkal muž, který právě přinesl onu novinku.

Zůstala na moment stát a opětovala jeho pohled.

Flannagan nezpozoroval nic, co by mu dávalo nějakou naději. Ne, pro ni je asi pořád jenom zabiják s hvězdou, člověk, který možná plní svůj úkol – ale zle – z pomsty a nenávisti.

Náhle se pohnula – jako by ji popohnal jakýsi prudký povel. Obrátila se k němu zády a začala obsluhovat hosty u jednoho ze stolů.

Lidé se na něj sice stále ještě dívali, ale nikdo nic neříkal.

Postupně tu a tam kdosi sklonil hlavu a začal jíst. A všichni byli zděšení a naplnění zlými předtuchami.

Kdosi zvolal z kouta: „Co na tom záleží, jestli to je pravý

doktor nebo ne – hlavně že je dobrý!?! A to určitě je!“

Námitky byly stále hlasitější.

Flannagan dojedl.

Hodil na stůl půldolar, zvedl se a pomalu vyšel ven. Ne, nevypadalo to jako útěk. Vypadalo to, jako když se stáhne zpátky lev, jde si svou cestou a nechce být při lovu rušen.

Tak to aspoň připadalo hostům v lokále.

A když odešel, řekl kdosi: „Maršál Ben Flannagan – z Texasu. Slyšel jsem o něm na Jihu. Jdou o něm jako o lovcí zločinců celé legendy.“

*

Zatímco se toho dne Betsy Baldwinová zamilovala do cizince a zadala si s ním, jako by ji očaroval a jako by úplně ztratila rozum – zatímco ve městě našel maršál Flannagan ženu, kterou stále ještě miluje, a zatímco si myslí, že už je konečně u cíle svého úsilí – že našel prvního z pěti vrahů svých rodičů a nastrčil ho jako léčku na ostatní čtyři, udala se na Witbowově ranči spousta věcí.

Zeke Baldwin obsadil se svými jezdci ranč a vydal tam spoustu příkazů, nařízení a uvedl se tam jako nový pán.

Je to snadné, protože honáci z Wittbowova ranče jsou pořád ještě zdrceni šéfovou smrtí a hledají jeho vraha.

Pomocníci na ranči nekladou Zekemu Baldwinovi žádný odpor. Ale Zeke Baldwin věděl příliš dobře, že to všechno nebude tak snadné, a že nepostačí jen ranč obsadit.

Začala pro něj dlouhá doba čekání, a ačkoliv si velice věřil a nikdy si nepřipustil o sobě jakékoliv pochybnosti, přece jen si dělá starosti, jak nakonec celá tahle záležitost skončí.

Protože znal své kumpány, kteří tou dobou ještě prohledávali se svými jezdci kraj a pátrali po muži, který vypadá tak, jak by mohl teď vypadat Morgan Garrymore.

Zeke Baldwin se sám sebe neustále ptal, jak dlouho to ještě může trvat, než se Joe McCord a Ed Hickman dozvědí, že on, Baldwin, obsadil Wittbowův ranč a zřejmě zabral jeho majetek.

Uběhly hodiny. Uběhl den. Přišla noc.

Baldwin seděl na verandě, kouřil jeden z Wittbowových doutníků, popíjel jeho dobrou whisky a uvažoval: „Zítra ho musíme pohřbít. Ano, zítra musí pod zem. Jinak začne tělo tam ve stodole páchnout. Vlastně mi Boggy vždycky smrděl. Hrál si vždycky na něco víc, než byl, a když mi tehdy utekla žena, jenom se smál a říkal, že se mnou vydržela i tak zatraceně dlouho. Ne, neměl jsem Boggyho nějak zvlášť rád. Dřív mi přebíral holky, podváděl mě v pokeru a vždycky mě pořádně opil. Ale teď jsem na tom lip než on. Protože teď mám jeho ranč.“

Sotva byl se svými úvahami u konce, když vtom zaslechl ze tmy dunění kopyt. Přiběhl k němu Daaren Mullen, jeden z jeho předáků. „Šéfe, jede sem spousta jezdců. Mohl by to být Hickman nebo McCord – nebo oba.“

„Tak dávejte dobrý pozor,“ řekl Baldwin stroze.

Zvedl se a přistoupil k okraji verandy. Předák se vzdálil a zmizel ve tmě. Na ranči svítilo už jen několik lamp. Pomocníci už také odešli do svých baráků. Pro ně bylo jedno, kdo je pánem ranče – pro ně se pouze změnil jméno, jinak nic,

Baldwin nemusel dlouho čekat – už přijeli na dvůr ranče. Dva jezdci zamířili k hlavní budově, zastavili se a hledí ze sedel na klidnou Baldwinovu postavu na okraji verandy.

„Je to pravda, Zeke?“ zeptal se klidně McCord.

„Co, Joe, co?“ opáčil Baldwin.

„No, žes zabral tenhle ranč, Zeke. – Že ses tady usadil, přestože Boggy ještě není v zemi? Nebo ho už dnes pohřbili?“

Tato slova pronesl Ed Hickman.

Seděli pořád ještě v sedlech, jakoby byli příliš ztuhlí a unavení na to, aby se odhodlali sesednout.

„Boggy vždycky říkal, že jestli se neožení a nebude mít dědice, ranč jednou připadne mojí dceři – Betsy. Jenom jsem se teď postaral o Betsino dědictví. Protože ho budu spravovat do té doby, dokud se nevdá. – Čemu se vlastně divíte? Je to přece všechno samozřejmé. Boggy to Betsy odkázal. Mohla mu taky říkat strejdo...“.

„To mohli moji dva kluci taky,“ vmísil se do jeho řeči McCord. „A i jim říkal, když býval opilý, že se stanou jeho dědici. – Zeke, chtěl bych ti něco říct...“

„Tak to řekni,“ vyštěkl Baldwin. „No tak to konečně vysyp!“

McCord a Hickman byli ještě docela klidní. Byli po celém dni na koních unavení a nechtělo se jim do hádky. Chtěli si s Baldwinem rozumně promluvit. Ale vycítili, že s Zeke Baldwinem zřejmě nebude řeč.

A tak náhle jejich únava zmizela. Náhle zpozorněli – a přitom se v nich bezděky probudila nedůvěra – zesilovala a stávala se stále nebezpečnější. Zeke Baldwin zvětší svůj majetek na dvojnásobek. Pokud jde o půdu, dobytek a honáky, bude stejně mocný jako oni dva dohromady. To pochopili během několika sekund. A tak jakoby na tajný pokyn oba sesedli.

Ještě když stáli u koní a přehazovali jim opratě přes kůly, aby zvířata uvázali, řekl varovně Ed Hickman: „Zeke, to nám přece nemůžeš udělat. Tohle ne.“

„Co ne?“ Baldwin vyštěkl a v jeho hlase zazněla zloba.

Cítil se velice jistý, protože své muže rozestavil všude po ranči. Pro McCorda a Hickmana je dvůr ranče léčkou, do které se svými unavenými koňmi sami vjeli. Jejich pár jezdců zamířilo ke stájím a sesedlo tam, aby vyčkalo rozkazů svých dvou šéfů.

Zeke Baldwin se zeptal ještě jednou: „Tak copak ne?“

Tvrdě znějícím hlasem mu odpověděl Joe McCord: „Dávej pozor, Zeke. Dvacet let jsme drželi spolu. Dvacet let jsme všichni byli stejně velcí a měli jsme i stejná práva. Ale teď se chceš stát tak velký jako Ed a já dohromady. To nejde, kamaráde. Jestli si Wittbowův majetek rozdělíme, tak jedině na tři díly rovnoměrně. Třetinu ti necháme. O tom by se dalo mluvit. Ale...“

„Spojili jste se proti mně,“ přerušil ho ostře Zeke. „Vždycky jsem stál proti vám sám a musel jsem se prosazovat proti vašim vlastním zájmům. Vždycky jste to táhli spolu. Zahnali byste mě dřív nebo později do kouta. Ne, to se nesmí stát. Jenom se starám o sebe a svoji dceru. Wittbow jí řekl, že jestli se neožení a zůstane bezdětný, stane se jeho dědičkou. – Jeho ranč jsem zabral – basta!“

Z jeho hlasu bylo slyšet, že všechno, co řekl, je rozhodnut tvrdě hájit. Po krátké přestávce dodal: „A nedělejte žádné hlouposti! Tenhle ranč je obsazen mými lidmi. Poslal jsem jich hledat Wittbowova vraha jen pár. Jen si se mnou nic nezačínajte!“

Měl své bývalé kumpány znát lépe. Byla to největší chyba v jeho životě, že podcenil Eda Hickmana a Joea McCorda, že nevěřil v jejich odvahu. Protože zase zareagovali jako na tajný pokyn. – Oba vytáhli kolty. Protože stáli těsně u svých koní a ve tmě splývali s jejich siluetami, zpozoroval Zeke Baldwin jejich pohyb právě o onen důležitý zlomek sekundy, na kterém vždycky záleží.

Zabručel a sám sáhl po pistoli, aby dohnal ztracený čas.

Ale je pozdě. Zasažen padl na kolena, kolt mu přitom vypadl. Tiskne si zkřížené ruce k tělu. Věděl, že zemře.

Chvíli se mu vybaví jeho dcera Betsy, pro kterou chtěl získat tenhle ranč. Ale to byla jen záminka. Ve svých posledních myšlenkách je vůči sobě samotnému upřímný. On sám se chtěl stát mocnějším a bohatším. Chtěl toho příliš. Od počátku.

Z kleku se skácel stranou na zem a byl mrtev.

Na rozlehlém dvoře ranče zazněly výstřely. Blýskaly se hlavně zbraní. Hickmanovi a McCordovi muži se u stájí vrhli k zemi a kryli se.

Ale pak zakřičel McCord, který se stále ještě s Hickmanem skrýval za svými osedlanými koňmi: „Přestaňte! Nechtě toho! Baldwin je mrtev! Už nemáte žádného šéfa! Přestaňte, blázni, Baldwin je mrtev!“

Padly ještě dva tři výstřely a pak se rozhostilo ticho.

Hickman zvolal: „Nemáte už šéfa! Kdo chce pracovat pro nás, může zůstat. Všichni ostatní udělají nejlíp, když z tohoto kraje odtáhnou. Rozuměli jste? Kdo se chce dostat na naši výplatní listinu, může zůstat.“

*

Byla už téměř půlnoc, když Hickman a McCord dostali zprávu z Four-Forku.

Nejprve tomu, co jim hlásili, nemohli uvěřit. Ještě byli v pracovním Wittbowova ranče, prohlíželi si Wittbowovy knihy a doklady a seznamovali se se všemi věcmi. A bylo jim jasné jedno: Wittbow na tom byl jako rančer společensky docela stejně jako oni.

Rozhodli se, že si mezi sebou všechno rozdělí. A i Baldwinův ranč chtěli zabrat stejným způsobem. Že tu byla

Betsy, to jim vůbec nevadilo. Betsy bude muset být ráda, že se jí nic nestane. Zaplatí se jí živobytí a možná, že jí zřídí někde v jiném městě nějaký obchůdek. Ne – kvůli Betsy si starosti nedělali. V kraji kolem Four-Forku vždycky vládli suverénně.

Ale pak přišla z města ona zpráva.

A tak se najednou dozvěděli, že jejich starý kumpán Morgan Garrymore a doktor jsou přece jen jedna a tatáž osoba.

S úžasem pochopili, že ten maršál přišel do jejich kraje zřejmě kvůli Morganu Garrymorovi a poznal ho v doktoru Nevillu Mayfieldovi.

Zírali na sebe a polilo je horko při pomyšlení, že federální zákon představovaný maršálem je jim náhle tak nablízku.

V jediném okamžiku pochopili skoro všechno.

Morgan Garrymore se dokázal dobře přetvařovat a za všechny ty roky se stal dobrým lékařem. Dostal se na svobodu a hledal je a našel. Určitě se chystal jednoho po druhém je zabít. Nikdo by jej nepodezříval. Protože oni by ho nepoznali. Zdálo se jim absurdní, že se mohl stát lékařem.

Přišel tedy sem, aby se pomstil.

Ale v patách měl onoho maršála.

To všechno tedy v tom okamžiku pochopili.

Pak se na sebe podívali.

Hickman procedil skrze zařaté zuby: „Morg nás ještě maršálovi neprozradil. Nemyslím si, že to udělal. Ale maršál o nás beztak ví. Jenom nám ještě nic nemůže dokázat. To by mohl jen s Morgem jako korunním svědkem. Pak by nás vláda mohla nejen strčit do vězení, ale sebrat nám všechno, co máme. K vyrovnání vzniklé škody by nám vzali ranče. Dodatečně by odškodnili

všechny vdovy a sirotky po lidech, které jsme zabili – a pak i úroky z peněz, co jsme vzali...”

„To už by nás jaksi ani netrápilo, protože by nás stejně pověsili a z majetku bychom stejně nic neměli. Do pekla, kam by nás poslali, bychom si ho s sebou vzít nemohli.“

Chvíli mlčeli a přemýšleli, podívali se na sebe a přikývli.

„Musíme teď držet spolu, Ede,“ řekl Joe McCord.

Hickman pokývl hlavou.

„Ten bastard,“ řekl, „tenhle Morg. Chtěl nás tady všechny oddělat. Co podnikneme teď? Vezmeme si ho z vězení? Nebo ho zastřelíme rovnou tam?“

Přemýšleli dál.

Nakonec řekl McCord pomalu a rozvážně: „Je v tom až po krk, a přesto zřejmě nechce vypovídat. Protože jinak by asi maršál neváhal. Poprosil by šerifa o pomoc a nejsem si jist, zda by se Lassenger postavil proti němu. Tak hloupý Lassenger není. Ale když Morg nemluvil, jsou dvě možnosti: za prvé počítá s naší pomocí a za druhé maršál ho nenutil vypovídat a vsadil ho jako vějičku do léčky. Takže potom chce, abychom přišli a buď ho zabili, a nebo osvobodili! Takže čeká na nás. A tak nás dostane.“

Bylo to, jako by teprve teď přišli celé věci na kloub. McCord tiše zaklel.

Zase se na sebe podívali.

„Takže co uděláme?“

„Počkáme,“ rozhodl se Ed Hickman. „Protože je tu ještě něco.“

„Co?“

„Morg si s sebou musel do našeho kraje přivést pomocníka. Vzpomeň si, jak to bylo, když byl zastřelen Wittbow. Jakýsi jezdec tehdy zmizel ve tmě. A jeden z Wittbowových lidí, který byl na cestě do města, brzy nato potkal doktora s jeho vozem. Prý byl na cestě k

nemocnému. Ale co ten jezdec? Byl to ten chlap, co střílel. Morg sem přišel jenom proto, aby tady vychutnal pomstu. A má-li tady pomocníka, možná že ho z vězení dostane on – a sám tak padne do léčky maršála. Počkáme. Morg možná taky spoléhá na toho svého člověka, a proto mlčí.“

McCord na Hickmanova slova přikývl. Zdálo se mu to rozumné, co slyšel. A tak se oba uklidnili.

*

Betsy Baldwinové se zdálo, že už teď konečně ví, co je to láska a co to znamená, když se říká, že milenci jsou jakoby zasažení bleskem. Toho dne se dvakrát zastavili na cestě k Baldwinovu ranči – jednou u malého jezírka, ve kterém se koupali a u kterého leželi mezi keři n, a trávě více než hodinu, a pak na kraji lesíka. I tady odpočívali více než hodinku. A čím déle byla Betsy s okouzlujícím Chetem Huertou, tím byla veselejší a šťastnější.

Chet Huerta byl spokojený a triumfoval.

Pomyslel si: Ouha, tahle dívčina je plná ohně a žáru. Ta čekala celé roky jenom na mě. Na chlapa, který ji pořádně rozpálí. Och, ta je vskutku báječná, lepší než všechny ostatní, které jsem měl dosud.

Byl už večer, když dojeli do Baldwinova ranče.

Jeden z pomocníků se postaral o vůz a o osedlaného koně přivázaného za ním.

„Pan Huerta dostane pokoj pro hosty,“ slyšel Betsy. Vzala ho za ruku a vedla jej přes verandu dovnitř. V místnosti byla ještě tma. Zůstali tam chvíli stát těsně přitisknutí k sobě a líbali se. Pak se od sebe vzdálili a Betsy zapálila lampu.

„Kuchař nám hned přinese večeři,“ řekla. „Otec bývá

někdy celé dny i noci venku. K ranči patří obrovské pozemky. Často nocuje venku – v boudách na pastvinách. Někdy zůstává i ve městě. Chete, možná, že budeme pár dní a nocí sami. Líbilo by se ti to?“

„Ano,“ řekl, „dokonce strašně. Nedovedu si představit nic krásnějšího. Ach, Betsy, máš nade mnou úplně čarodějnou moc. – Ale já mám ještě nějakou práci. Ovšem báječně se hodí, že ji můžu stejně dobře vyřídit i s tvým otcem. Protože mám pro něj velice výhodnou nabídku. Rád na něj počkám ve tvé společnosti. Jestli nepřijde do zítřka, vydám se ho – nebo ty zbývající dva velké zdejší rančery – hledat.“

„Co s nimi máš?“ ptala se vesele a nevázaně.

Rozesmál se a odpověděl:

„Ále, je to takový druh životní pojistky. – Ale je to složité na vysvětlování. – Nechme toho radši. Tomu rozumí jenom tvůj otec a ti dva další pánové. Ukaž mi teď svůj pokoj. Chtěl bych ho vidět. Máš dost širokou postel?“

„Je to třeba?“ zeptala se a pak se oba rozesmáli.

*

Příštího dne dopoledne přivezli domů mrtvého Zekeho Baldwina. Bylo to jen několik honáků. Přivezli jej na voze z Wittbowova ranče.

Jeden z mužů všechno Betsy vylíčil a skončil slovy: „Předák a ostatní hoši vstoupili do Hickmanových a McCordových služeb.“

Už taky určitě pohřbili Bogdana Wittbowa na hřbitově ranče. – Betsy, my, co jsme teď přivezli šéfa sem, odcházíme z kraje. Už tady nezůstaneme. Uložíme šéfa do rakve a pomůžeme ti ho pohřbít. – Kdo je to?“

Muž ukázal na Huertu.

„To je můj snoubenec,“ řekla Betsy.

„Nastoupí na místo mého otce. To je Chet Huerta a jestli zůstanete, stane se vaším šéfem.“

Dívali se na Huertu. Byli to zkušení chlapi, kteří dovedli zacházet s koltem stejně dobře jako s lasem. Poznali v Huertovi docela určitě tygra.

Ale věděli také, že bude bojovat a že by museli proti ostatním bojovat s ním.

A tak zavrtěli hlavami.

„Ne,“ řekl jeden z nich. „Hickman a McCord jsou už příliš silní. Už je není možné porazit. Šance by nebyly stejné. Asi brzy přijdou i sem, aby zabrali taky tenhle ranč. Ale tu bitvu začal tvůj otec, Betsy. Chtěl Wittbowův ranč, a tak dostal kulku do těla. Jeho chlapi se hned rozprchli. My – co jsme tady, jsme nepřeběhli – my ne. Ale taky nezůstaneme déle.“

Nic neodpověděla, cítila se slabá a bezbranná.

Ale pak ji napadlo, že je vedle ní Chet.

Není v nouzi vůbec sama!

„Pomoz mi! Stůj při mně, Chete!“ zamumlala.

„Jasně,“ řekl. „Na mě se můžeš, andílku, spolehnout. A i když tihle tady odejdou, není ještě nic ztraceno.“

*

Zekeho Baldwina pohřbili odpoledne.

Kromě pomocníků z ranče a pár honáků stáli u hrobu sami.

A brzy tam zůstali jen oni dva. Betsy si z tváří otírala slzy a obrátila se k Chetovi.

„Nemůžu říct, že by to byl dobrý otec,“ říkala. „Matka

od něj utekla a nechala mu mne. Nebyl dost dobrý, aby si udržel u sebe ženu. Mně nedal žádnou lásku – jen trochu přátelství, stejně jako ostatním. Možná proto jsem teď z tvé lásky tak šťastná, Chete, Nikdy mě, prosím tě, nenechávej samotnou. To je zvláštní den. Ztratila jsem otce a získala jsem tebe a všechnu tvou lásku. Nedokážu být dnes nešťastná, ne – je to zároveň i štěstí, co prožívám. Prosím tě, polib mě!“

Několikrát ji něžně políbil.

V tom zaslechli jezdce a otočili se.

Spatřili Eda Hickmana Joea McCorda. Jeli v čele veliké skupiny jezdců a přijeli zřejmě obsadit Baldwinův ranč. Betsy se otočila k McCordovi a Hickmanovi. Ti pokynuli svým lidem směrem ke dvoru ranče a ke stájím a sami zamířili směrem k hřbitůvku, který tvořilo asi tucet hrobů.

Podívali se na ještě otevřený hrob. Pak pohlédli na Cheta Huerta a na Betsy. Stále ještě seděli na koních.

„Betsy,“ řekl Hickman, „nechtěl se s námi domluvit, to nám můžeš věřit. Byli jsme staří kamarádi a vždycky jsme si všechno dělili. Ale on chtěl najednou dvakrát tolik. A chtěl to dokonce dohnat až k boji. Betsy, postaráme se o tebe jako o vlastní dceru. Ale ranč ti nechat nemůžeme.“

Už to nevydržela poslouchat déle. A tak řekla Chetovi: „Promluv si s nimi. Já už nemůžu.“

A pak odběhla k ranči. Chtěla být sama ve svém pokoji. Nechtěla už s těmi muži, kterým říkala strejdo a které považovala za přátele svého otce, už mluvit.

Muži hleděli za ní. McCord a Hickman pomalu sesedli. „Není to pro ni jednoduché,“ zamručel McCord suše. „Nemyslím, že by svého otce nějak zvlášť milovala. Toho neměl rád nikdo. Ale jeho smrt jí lhostejná není. Betsy má dobré měkké srdce. Celá léta toužila po lásce. A tu teď dostala od vás, že, pane? Nebo vám mám říkat seňore? U

vás člověk neví, jestli jste Mexičan nebo běloch.“

Jeho poslední slova zněla urážlivě a jízlivě.

Ale Huerta se jen pousmál. Jeho urazit nelze. Pochopil, že ho hned chtějí zastrašit a předvést svou sílu, aby se cítil jako slaboch. Nechodili dlouho kolem horké kaše. Má se prý stát Betsyným zástupcem a oni s ním hned všechno vyřídí.

Ale nedal na sobě nic znát. Dokonce se tiše pousmál. „Teď už jste jenom dva,“ řekl. „A přitom jste se mohli radovat ze života všichni čtyři. – Proč musel zemřít Bogdan Wittbow? Copak to měl zapotřebí? Co záleželo na těch pár dolarech, které chtěl od vás Andrew Robinson? Proč jste tomu advokátovi ty peníze nedali? Blázni, proč jste ho zabili? Wittbow by ještě žil, kdybyste zaplatili. A naživu by zůstal i Zeke Baldwin, kdybyste se s ním nehádali o Wittbowovo dědictví. Jste skutečně blázni. A teď musím všechny ty peníze od vás inkasovat já. Kdy budete mít celou sumu připravenou? Za deset hodin? Poslouchám vaše návrhy. A nezapomeňte, já jen kasíruju, stejně jako Andrew Robinson. Ale mě jen tak lehko nezabijete, mě ne. Sami byste zemřeli, kdybyste se o cokoliv pokusili. Jasně?“

Zmlknul a byl připraven na souboj pistolemi, kdyby to oba rančery napadlo.

Ale ti reagovali docela jinak, než očekával.

Nerozčilili se, nesáhli po zbraních a ani nezavolali své jezdce od stájí. A ani nevypadali, že by něco chystali.

Nic z toho.

Začali se mát, jako by jim Chet Huerta právě řekl báječný vtip. To ho poněkud zmátlo. Instinktivně vycítil, že neblufují, ale že ke svému smíchu mají skutečně pořádný důvod. Začal tušit, že se něco stalo. Nemá určitě nejčerstvější informace a tak se v duchu začal proklínat, že strávil celý včerejší den i noc s Betsy.

Zatraceně, co se jenom mohlo stát?

„Pročpak se tak smějete?“ zeptal se s úšklebkem a nikdo na něm nepozoroval jeho vnitřní nejistotu.

Ed Hickman a Joe McCord zmlkli.

A pak začne McCord s uchechtáváním: „Och, chlapče, je tu ještě něco, co bys měl vědět. A kdybys nebyl tak posedlý Betsy, jistě bys to už věděl – totiž to, co se stalo Morganu Garrymorovi. Ten nás totiž doběhl. Ale jiný ho poznal. Byl mu už pěkně dlouho v patách. Zajed', hochu, do Four-Forku. Tvůj velký Morgan sedí ve vězení a brzy ho určitě odvezou zvláštním vozem pryč. S tvým posláním je konec. Vlastně bychom vám měli být vděční. Udělali jste nám dobrou službu. Z kraje čtyř králů se teď stal kraj dvou. Vypadni hochu, klid' se odtud! Ten váš kousek se vám nepovedl. Morgan určitě čeká na to, že ho dostaneš z cely. Ale počítej s tím, že se přitom setkáš s jedním maršálem.“

Po téhle dlouhé řeči konečně Chetu Huertovi došlo, proč se oba tak klidně smáli.

Neřekl nic a jen se otočil čelem vzad.

Dlouhými pružnými kroky zamířil k ranči.

Oba rančeři nasedli na koně a odcválali ke stájím, kde na ně čekali jejich muži. Bylo mezi nimi i několik honáků Zeke Baldwina, kteří se rozhodli pracovat pro Hickmana a McCorda.

Přijímali rozkazy.

Dopadne to zřejmě tak, že McCord převezme Wittbowův ranč, zatímco Hickman se postará o tento ranč a připojí ho ke svému majetku.

Byli přesvědčeni, že všechno půjde hladce, protože šerif byl člověk, který vždy jednal podle jejich přání a chránil a kryl jejich zájmy.

Byla spousta možností, jak vzbudit dojem, že změna majitele je naprosto legální – například falešné dlužní

úpisy z hazardních her, při kterých byl ranč vsazen jako zástava.

A pokud šlo o toho maršála, toho snad vyřídí Chet Huerta už této noci, až se pokusí vysvobodit Morgana Garrymora. – Uvidíme.

*

Když Chet Huerta vstoupil do hlavní budovy ranče, přivítala ho Betsy tázavým pohledem. Už neplakala.

Řekl: „Poj dme rychle do kanceláře.“

Ochotně ho následovala a když tam došli, ukázal na masivní trezor v koutě.

„Umíš to otevřít, andílku?“

Vlastně ani moc nedoufal, ale ona k jeho překvapení přikývla.

„Ano, čísla znám,“ řekla. „Otec se v tomto směru moc nestrachoval. A to číslo je takový vtip – pětkrát jednička. Ale proč máme ten trezor otvírat? Není tam stejně nic víc než pár dolarů a jakési listiny. Peníze jsou pod sedátkem židle. Sedátko se dá sklopit a pod ním je skříňka.“

Chet Huerta se zadíval na mohutnou židli za psacím stolem. Byla z dubového dřeva a potažena byla buvolí kůží – parádní kousek. Sedátko bylo skutečně sklopné. A tato skryš se zřejmě zdála Baldwinovi bezpečnější než trezor.

Ve skryši ležela spousta peněz.

Chet Huerta našel dvě brašny, které visely vedle jakéhosi kabátu na háku u dveří. Začal plnit brašny penězi. Občas se podíval ven oknem. Dohlédl až ke stájím, kde stáli Hickam a McCord a zřejmě dávali pokyny mužům.

Betsy se zeptala: „A co budeme s těmi penězi dělat? Proč...?“

Přerušil ji: „To je přece jasné. Když je nevezmu já, vezmou si je ti dva piráti tam venku. Brzo sem přijdou a ranč ti seberou. Copak by měli shrábnout i peníze?“

„Ne,“ řekla. „Ale kam půjdeme? – A to přece nejde, aby mi jen tak jednoduše vzali ranč. Otec je mrtev. Jsem jediná dědička. – Chete, copak se chceš vzdát hned na začátku? To ti tak pohrozili, že...“

„Ale kdepak,“ přerušil ji zase. „Mám teď fůru jiných starostí. Ta záležitost s tvým otcem mi nevyšla. A přesto dluží jistému člověku spoustu peněz. Já tě teď opustím, Betsy. Bylo to s tebou fajn. Ale vlastně jsem ti taky spoustu dal – aspoň na chvíli jsem tě udělal šťastnou, že? Ale všechno jednou musí skončit. Ani já jsem si nepředstavoval, že to mezi námi skončí tak rychle. Protože od nynějška budu všechny ženy porovnávat s tebou a zažiju tak asi mnoho zklamání. Och, život dokáže být někdy sakramentsky tvrdý.“ Zasmál se, ale její mlčení ho znepokojovalo.

„Teď je z tebe zralá, opravdová žena,“ řekl, „žádná hloupá holka. Teď znáš život. Dívčí tělíčko teď dostalo duši a srdce. Jednoho dne mi budeš vděčná. Protože – i když to teď tak možná nevypadá – i tímhle ti dávám velice moc. Protože životní zkušenost má cenu zlata. Chápeš?“

Skončil, přehodil si brašny přes ramena a otevřel dveře. Přítomna ni vrhl ještě krátký pohled.

Betsy ale stála a zírala před sebe a nechápala, co se děje. Pak se pohnula.

„Stůj, Chete!“ řekla.

Zarazil se. Měl teď oči jako divoká

„Nes to klidně,“ řekl. „Raději žádné scény. Ti dva lumpové se o tebe už nějak postarají. A navíc určitě nebudeš mít problémy ulovit nějakého bohatého chlápka, který ti bude zobat z ruky. A i přitom ti tahle zkušenost

pomůže. Měj se fajn, andílku! Bylas ze všech krásek ta nejlepší!“

Vyklouzl ven jako tygr z klece a pak se vydal s brašnamí přes rameno ke stájím. Tam stál přivázaný jeho kůň. Odložil si brašny a šel pro něj.

Hickman a McCord, kteří udělili svým lidem všechny potřebné pokyny a příkazy, se teď obrátili k němu a přiblížili se o pár kroků. Viděli, jak bezstarostně hodil brašny na zem a jak bere z držáku své sedlo.

Když sedlal koně, přišli k němu ještě blíž a zastavili se těsně u brašen plných peněz. Byla jich spousta. Baldwin měl doma vždycky hodně v hotovosti. A teprve před třemi týdny prodal do Kansasu ohromné stádo krav.

Chet Huerta neměl čas, aby peníze spočítal – jen zhruba odhadoval celkovou částku. Muselo to být skoro třicet tisíc dolarů, všechno v bankovkách svázaných podle jejich hodnoty do úhledných balíčků. Vyvedl koně ze stáje. Oba rančeři se na něj ostře a zkoumavě zadívali. Ale na rtech a v očích jim hrál úsměv.

„Máš naděláno v kalhotách, co hochu?“ zeptal se McCord.

„Je mi vlastně Betsy líto,“ řekl Hickman. „Dnes toho ztratila skutečně moc. Brečí?“

Ta otázka platila Huertovi.

Ten pohlédl k domu.

Tam vyšla na verandu Betsy. V ruce měla pušku a mířila na Huerta. Oba rančeři rychle ustoupili trochu stranou – nechtěli být v Huertově blízkosti, ačkoliv věděli, že Betsy umí s puškou zacházet velice dobře. Byla od nich sotva čtyřicet yardů.

A co udělá Chet Huerta?

Na jeho reakci čekali netrpělivě nejen oba farmáři, ale i všichni pomocníci z ranče a honáci, kteří sem přijeli s

McCordem a Hickmanem. Huerta se chvíli zarazil a zdálo se, že přemýšlí. Přitom se upřeně díval na Betsy.

A pak si rozepnul svou jezdeckou košili, roztáhl ji a nastavil svou obnaženou hrud'. To gesto působilo trochu teatrálně.

Ale dokázal jím svou nebojácnost. Současně ale ukázal, že se vydává Betsy Baldwinové plně na milost. Kdyby zmáčkla spoušť, je po něm. Vložil svůj život do jejích rukou. Trpělivě čeká – a trvá to dlouho, několik minut

Stál tady s rozkročenýma nohama a nechal na ní, jestli ho nechá žít, nebo ho zastřelí. Betsy se roztrásla.

Puška jí klesla, j ako by ji náhle opustily síly. A pak ji upustila na verandu – ne, téměř ji zahodila. Přitom vyšla rána, ale kulka odlétla kamsi pryč a nic nezasáhla. Betsy utekla zpátky do domu.

Huerta si zapnul košili a sehnul se k brašnám. Oba rančeři by ho jistě nenechali jen tak klidně odjet, kdyby tušili, co v těch brašnách je.

Přehodil je přes hřbet koně, nasedl a beze slova odcválal. Hickman a McCord za ním chvíli mlčky hleděli.

Pak Hickman zamumlal: „Doufám, že nás zbaví toho zatraceného maršála. Snad se pokusí dostat Morga z vězení a maršála přitom vyřídí. Jinak bychom ho radši neměli nechat jen tak pláchnout.“

McCord přikývnul. „Ale vypadá nebezpečně, Ede, velice nebezpečně. Myslím, že by nás dva vyřídil. Vždyť je dvakrát mladší než my. Je tak rychlý jako my v jeho letech. A tehdy bychom si to s takovými rozdali. Teď ho raději nechme jet. Ten už z toho Morga nějak vytáhne. To by bylo dobře. To bychom mohli Morga odprásknout, jak se jenom vzdálí z města. A jestli tenhle hoch bude chtít Morga z vězení dostat, budě si to muset nejdříve rozdat s maršálem. Ještě tuto noc zajedeme do Four-Forku.

Nejdříve si ale promluvíme s Betsy. Mám taky hrozný hlad.“

Betsy seděla uvnitř v obrovitém křesle svého otce. Skříňka pod sklopným sedátkem byla prázdná.

Ale ani nepomyslela na ztrátu peněz. Myslela na Cheta Huertu, jehož láska patřila jenom jejímu tělu. A ona mu dala celou duši, celé srdce a myslela si, že spolu zůstanou po celý život. Cítila se zneuctěná, zraněná, oklamaná. A přesto jej pak nedokázala zabít. Kdyby jí jenom nenastavil nahou hrud', kdyby jen tak zjevně nevydal do jejích rukou svůj život, pak by určitě dokázala stisknout spoušť. Kdyby utíkal, prosil, ano, pak by to určitě udělala. Ale takto prostě nemohla. A teď se cítí prázdná, vyhaslá. Zmocňovala se jí stále víc naprostá lhostejnost a apatie.

Když vstoupili Hickman a McCord, pohlédla na ně téměř nepřítomně.

„Proč jsi ho nezastřelila?“ zeptal se Hickman. „Vzal ti všechno, co mohl dostat a pak tě nechal. Já na tvém místě bych to do něj napálil.“ Dívala se na něj lhostejně.

„Musím odtud?“ zeptala se. A poté co se několikrát nadechla, dodala: „Ach, vím, že jste s mým otcem byli kdysi bandité. Poslouchala jsem vás párkrát. Kdysi jste zabíjeli a kradli. To, co jste si vybudovali tady, je z jedné velké loupeže. Nevím toho mnoho, ale tuším skoro všechno. A protože i tento ranč je jaksi kořist: z dřívějšíka, vezmete si jej. Já kvůli tomu brečet nebudu – já ne.“

„No, pak je všechno v nejlepším pořádku, Betsy,“ zahlaholil McCord „Je vážně fajn, že jsi rozumná. Postaráme se o tebe. Protože jsme pro tebe stejně něco jako strejdové, že jo?“ Ale Betsy zavrtěla hlavou. „S vámi už nechci mít nic společného. A už dlouho jsem tady užívala kořisti banditů. Hned zítra z ranče odjedu. Dnes – dnes ještě nemůžu. Jdu teď nahoru k sobě do pokoje.“

Dělejte si tady, co chcete!“ Vyšla ven.

Opovrhovala celým světem. Co s ní bude, jí bylo teď docela jedno.

*

Byl už skoro večer, když Ben Flannagan vstoupil do šerifovy úřadovny, aby se podíval na svého vězně. Šerif Lassenger seděl za psacím stolem a čistil si pistoli. Flannagan se posadil na židli na opačném konci stolu a kývnul na pozdrav.

„Co dělá?“

„Nic,“ odpověděl šerif, „čeká. Čeká jako vy, Flannagane. Až ho odvezou. Jo, je jedna novina, kterou vám asi nikdo neřekl. Baldwin je mrtev. Zeke Baldwin a to je druhý z těch králů tady v kraji. Zdá se, že králové začínají umírat. Pořád o tom přemýšlím.“

„No to je pěkné,“ odpověděl Flannagan. Šerif se náhle usmál.

„Vy jste dost hrdý, Flannagane,“ řekl. „Vy asi nikdy neprosíte o pomoc. Ani mě ne, že?“

„Copak bych se jí od vás dočkal, Lassengere?“

„Považujete mne přece za šerifa Four-Fork, ne?“

i „Jistě, a copak jste jím dosud nebyl?“

Šerif byl s pistolí hotov. Nabil ji dvěma náboji. ,

„Jistě,“ řekl Lassenger, „dosud jsem byl šerifem těchhle čtyř králů. Ale ani: bych znal pozadí. Teď už mi pomalí začíná svítat.“

Flannagan se na něj zadíval skoro zvědavě. Pak se beze slova zdvihnul a odešel k celám.

Morgan Garrymore se na tvrdé pryčně napřímil. Dívali se na sebe skrze mříže.

„Cítím, že mě pořád nenávidíš,“ řekl Garrymore.

„Zabili jste mi tenkrát rodiče, když jste přijeli na náš ranč u Lareda a potřebovali jste čerstvé koně. Byl jsem tehdy teprve kluk a vy jste mě jenom hodili do studny. Slyšel jsem matku křičet. A když jsem se ze studny vyškrábal, byla už mrtvá. Vrhli jsem se na vás, ale vy jste mě zmlátili do bezvědomí. To já jsem ten kluk.“

Tu se Morgan Garrymore zvedl a přistoupil k mříži.

„Co jenom z takového neduživého kluka může vyrůst,“ zamumlal. „Měli jsme tě tenkrát zabít, to bych teď neseseděl tady. Jo, vzpomínám si ještě na tvoji mámu. Urputně se bránila, ale nic jí to nepomohlo. Byla strašně krásná.“

Ben Flannagan zavřel oči a tělem mu proběhlo zachvění. Ale pak se brzy ovládl. Otočil se ke vězni zády a odešel z místnosti. Šerif Lassenger ještě seděl za svým stolem.

„Jdu se najíst,“ řekl. „Zůstanete tady?“

„Ne,“ odpověděl Flannagan. „Jdu se taky navečeřet.“ Lassenger se na něj podíval a zamnul si nos.

„Aha,“ řekl pak. „I to je součástí vašeho plánu? Co když si pro něj přijdou a dostanou jej ven? Potom konečně budete moci jednat, maršále.“

Ale Ben Flannagan neříkal nic. Vyšel ven a ze světla rychle přeběhl do stínu, zůstal chvíli stát, dokud jeho oči nepřivykly tmě, protože už byla noc. Myslel, že se ještě v klidu nají. Tak brzy si pro Garrymora nepřijdou. Pomalu krácel napříč ulicí. Vybral si k tomu místo, kde byl stín obzvlášť tmavý. Na druhé straně pak pokračoval v chůzi těsně podél domů – rychle procházel přes všechna osvětlená místa a hlavu měl skloněnou k zemi, takže okraj klobouku zakrýval tvář. Změnil dokonce i držení těla, takže by ho podle postavy jen stěží kdo poznal. Když se zastavil a ohlédl se šikmo zpátky k úřadovně šerifa, viděl, jak Lassenger vychází ven. Šerif zamknul dveře, a když se

vydal na druhou stranu směrem k hotelu, uviděl Flannagan, že Lassenger má u sebe vskutku pistoli, kterou před chvílí čistil. Šel dál. Šerif je na druhé straně ulice téměř na jeho úrovni. Protože ale vchod do restaurace je na druhé – šerifově straně, musel Flannagan nejdříve přejít ulici a vstoupil do jídelny o něco později než šerif.

Ten seděl u jediného volného stolu. Stála u něj Kate a on si objednával. Když Flannagan vešel, podívali se na něj oba a jemu připadalo, jakoby mezi Kate a Lassengerem bylo cosi společného, jako by mezi nimi panovala jakási mlčenlivá dohoda, jako mezi dobrými přáteli, nebo mezi dvěma lidmi, kteří jsou na veřejnosti k sobě sice zdrženliví, ale kteří přesto nemohou popřít vzájemnou příslušnost. Flannagana to trochu ranilo. Zabolelo ho to a dostavil se i náznak žárlivosti. Co, zatraceně, Kate s tím Lassengerem má? Ptal se sám sebe, protože v tomto směru měl dobře vyvinutý instinkt. Ale copak nebyla volná? Copak si nemohla dělat, co chtěla? Jejich cesty se rozešly, když se nechtěl vzdát svého řemesla – když chtěl pokračovat v honu na zločince, jako by k tomu byl nějakou vyšší mocí odsouzen na celý život. Byla volná.

A jestli měla něco s Lassengerem, pak na to má právo. Tak uvažoval. A protože volné místo bylo jen u Lassengera, vydal se k němu a posadil se u jeho stolu, když předtím před Kate smekl klobouk a pověsil ho na hák na stěně.

Kate stála pořád ještě u šerifa a kývla mu.

„Máme dnes selata po mexicku,“ řekla. „A potom ještě...“

„To si dám,“ přerušil ji. Jeho hlas zněl hruběji, než chtěl. Šerif se na něj proto zadíval ostře. Kate přikývla a odešla. Hosté u ostatních stolů se zase začali věnovat svému jídlu. Rozhovor totiž před chvílí umkl. A teď se zase celá jídelna rozhlaholila. Lassenger se zeptal: „Vy Kate znáte z

dřívějšíka?“

Podíval se na něj a přikývl.

„A vy, Lassengere?“ zeptal se.

„Co?“

„Znáte Kate lip, než se běžně lidé znají...“

„No a co?“ zeptal se Lassenger sice tichým, ale chladně a tvrdě znějícím hlasem.

„Nic,“ odpověděl Flannagan, „vůbec nic. Je volná. – Přeju vám hodně štěstí, Lassengere.“

Ten se zasmál.

„Myslím, že v tomhle se mýlíte a namlouváte si něco, co není pravda. Ach, samozřejmě jsem se o Kate ucházel. Je to ženská, jakou člověk jen tak nenajde. Dal jsem si hodně námahy, abychom se dali spolu dohromady, ale neměl jsem štěstí. V její minulosti se musel vyskytnout nějaký bídák, který ji ohromně zklamal. Nebyl jste to náhodou vy?“

„Tak prr – opatrně Lassengere,“ zasyčel Flannagan.

Ale Lassenger jen mávnul rukou: „Člověče, já vás nechci urazit. Jenom mám vztek na chlapa, který tuhle ženskou mohl dostat, ale takového štěstí si zřejmě nedokázal vážit. Flannagane, copak může být nenávist vůči pár vrahům silnější než láska k ženě? Copak je možné zahodit lásku ženy jenom proto, že kdosi chce zůstat lovcem banditů?“

Flannagan žasl. Tenhle Lassenger má instinkt a je chytrý. Na základě několika náznaků mu všechno došlo. Mlčeli, protože Kate jim teď přinesla jídlo. Oba pozorovali její šikovné ladné pohyby. Naservírovala jim jídlo a zůstala stát u stolu.

„Vypadáte, jako byste mluvili o mně,“ řekla. „Ano, Jago, to byl on. – Hned sis toho všiml?“

„Jistě,“ řekl Jago Lassenger. „Vycítil jsem to. A už jsem mu taky vysvětlil, že se zachoval nemožně. A nic mi za to

neudělal. Takže určitě už všechno dávno pochopil. – Možná příliš pozdě, co ?“

Jeho otázka vyzněla poněkud vyzývavě. On i Flannagan náhle vzhlédli ke Kate. Ta se chvíli zadívala do prázdna, jako by něčemu naslouchala a pokoušela se sama ve svém nitru něco si zdůvodnit. Pak se ale vrátila do reality.

„Ano, je zřejmě příliš pozdě,“ řekla. „Když muž staví svou touhu po pomstě výš než lásku k ženě, když je tedy pro něj žena druhořadá, potom...“ Odmlčela se, mávla rezignovaně oběma rukama a odešla zpátky do kuchyně. I oba muži mlčeli. Během jídla se na sebe občas podívali.

Nakonec řekl Flannagan: „Lassengere, máte sice dobrý nos, ale nestrkejte ho raději do mých soukromých záležitostí. Raději ho využijte k tomu, abyste se postavil na správnou stranu.“

„Ale ta takzvaná správná strana může občas i prohrát,“ odpověděl Lassenger.

Na to Flannagan neřekl nic. Dojedl, hodil na stůl půldolar, zvedl se a vzal si klobouk. Nevyšel ven hlavními dveřmi, ale použil zadního východu na dvůr. Většina hostí ještě zůstala sedět, protože si s jídlem pospíšil. Dívali se za ním. Skoro všichni jsou zasvěceni do posledních novinek ve městě, i když samozřejmě nechápou souvislosti.

Ale všichni tuší, že se cosi děje – zlom, který může přivodit v kraji veliké změny. A všechno to začalo příchodem tohohle maršála. Doktor, který prý není doktor, ale uprchlý trestanec. Bogdan Wittbow a Zeke Baldwin jsou mrtví. Bože, co to má všechno znamenat?

*

Noční tma ještě více zhoustla. Na nebi nebyl ani měsíc,

ani hvězdy. Byla to jedna z těch nocí, kde není ani pod širým nebem vidět dále než na dva tři yardy. Vál lehký vítr a od západu přinášel vůni deště a vlhkosti. Nebyl to studený vítr – spíše vlhý.

Flannagan zůstal chvíli stát ve tmě dvora. Prohlédl si město už za dne a všiml si přitom každého kouta. Proto si teď ve tmě nepřípadal tak docela bezradný. Přesto tu ale byl cizincem. Každý z domácích lidí tady má ve tmě oproti němu výhodu. Oči si sice zvykly na tmu, ale přesto neviděl mnoho. Vyкроčil – sám jen plíživý stín noci. Když se uličkou dostal až k hlavní ulici, zastavil se u jejího ústí a opřel se zády o stěnu domu. V tomto domě bylo sedlářství. Flannagan přemýšlel, co bude dál.

Morgan Garrymore sedí jako návnada v léčce. Co udělají zbývající králové tohoto kraje? Proč jenom nejedou se svými jezdci a nevysvobodí svého bývalého kumpána? Jak to, že nemají strach, že by proti nim mohl svědčit jako korunní svědek? Proč nejdou? I kdyby se honáci těch rančerů trousili do města postupně, musel by si přece všimnout více podobných jezdců. Šikmo naproti je zábavní salón Four-Forku. Napočítal před ním dvanáct koní a dva kočáry. To nebylo mnoho. Ne, město je klidné. Snad až příliš klidné, jako by ani žádné léčky nebylo.

Viděl, jak přichází šerif Lassenger. Byl zřejmě na obhlídce. V pravici nesl pistoli, držel ji těsně vedle kohoutku, takže ukazováčkem mohl kdykoliv zmáčknout spoušť.

Levou ruku měl volnou. Flannagan to všechno viděl docela zřetelně, protože šerif po chodníku procházel střídavě stínem a pruhy světla padajícími z oken domů. Viděl, jak šerif zmizel směrem k severnímu výjezdu z města.

A pak – jen o chvílku později – se Lassenger vracel po

opačné straně ulice zpět. Šel tedy jen k výjezdu z města a hned s vrátil. Půjde teď na druhý konec, přejde ulici a vrátí se zpátky do své úřadovny. A co pak?

Flannagana se zmocňovala stále větší netrpělivost. Ale pak si uvědomil nebezpečí. Bylo docela možné, že se dozvěděli o léčce, kterou nastražil a že hned pochopili, že Morgan Garrymore je jen návnada. Takže je možné, že ho nechali čekat, aby znervózněl. Nesmí být netrpělivý. Musí zůstat tuto noc ve střehu. Možná i další noci. Musí přemoci svou netrpělivost.

A tak opustil své stanoviště a vrátil se na opačný konec uličky a pak prošel dvory a zahradami do další. Tam byl blíže vězení, Mezi dvěma vozy, které vyjízděly z města a zvířily spoustu prachu, přešel ulici. Šikmo naproti úřadu, do něhož se teď vrátil šerif Lassenger, našel dobré místo. Tohle čekání už znal. Bylo to tak vždy na konci jeho pátrání.

*

Chet Huerta nejel rychle, ale vytrvale a když přišla noc, dostal se naštěstí už na prašnou, zato ale světlejší poštovní cestu, takže jeho kůň mohl i tady klusat bezpečně. Brzy se před ním ze tmy vynořila světla Four-Forku. Myslel na svého otce, jeho jméno nenosil, protože se o něj a o jeho matku nemohl starat. Protože jeho kumpáni ho nechali v bryndě po tom, co jím umožnil útěk. Na to myslel Chet Huerta – a na to, že přišli, aby se pomstili a aby si vzali podíl z tehdejší veliké kořisti. Ještě jednou se předklonil a poplácal obě k prasknutí plné brašny. Část kořisti už získal. S tichou lítostí pomyslel na Betsy. Ano, byla to nádhera, objímat ji a strávit s ní noc plnou lásky. Ale

upřímně milovat nedokázal. Nepřemýšlel o tom, proč je to tak. Na to teď neměl čas. Jeho myšlenky se soustředily na otce – Morgana Garrymora, který tam blízko těch světél sedí ve vězení.

Brzy na to už projížděl kolem prvních domů města. Zastavil u poštovní stanice, sesedl a vešel s oběma brašnami dovnitř. Požádal o uzamykatelný poštovní vak, zaplatil menší poplatek a na visačku napsal adresu.

Poštovní úředník zapečetil a zavřel vak a připevnil visačku. Stálo na ní: Saint Louis, poste restante. Heslo: Betsy.

„Odejde to ještě před půlnocí,“ řekl pošťák. „Poštovní dostavník jezdí snovými karbidovými svítilnami i za temných nocí.“

„To je dobře,“ řekl Chet Huerta zdvořile a zaplatil poštovné. Když pak vyšel na ulici a odvazoval koně, byl plný odhodlání. Morgan Garrymore tu za krátkou dobu, co působil ve Four-Forku jako – sice falešný, přesto ale dobrý lékař – byl ve všeobecné oblibě. Lidé tady se určitě nepostaví proti němu a nechají věc šerifovi a tomu maršálovi, který se zřejmě Morganu Garrymorovi dostal na stopu. Takže Chet Huerta musel počítat se dvěma protivníky – a kdyby se dal přesvědčit šerif, možná jen s jedním.

Ale co jsou pro Cheta Huerta dva protivníci? Dvou mužů se nikdy nebál. A navíc od chvíle, kdy Morgana Garrymora vysvobodí z vězení, už taky nebude sám. Chet Huerta už dávno v životě přišel na to, že ty nejkratší a nejpřímější cesty vedou nejčastěji k úspěchu. Takže se i pro tentokrát rozhodl jít tou nejpřímější cestou.

Chet Huerta zavedl svého koně do veřejné stáje. Holba seděl na bedně s krmením a vyřezával dřevěného koníka. Bylo to skutečně takové malé umělecké dílko – velké asi

jako kočka vyřezané ze dřeva do nejmenších detailů. Tenhle člověk s řezbářským nožem byl skutečně nadaným umělcem. Malý koník vypadal jako živý a určitě by nikoho neudivilo, kdyby mu najednou vyskočil z ruky.

Chet Huerta na chvíli zapomněl na své problémy. Řekl: „No tohle je paráda. To je krása. Člověče, já vás obdivuju. To není jenom vyřezaný dřevěný koník. Ten zrovna ožívá. To má výraz. Jste kádr!“

Šedovlasý muž se jen pousmál.

„Za to si nic nekoupím. Lidi tady nemají takové pochopení pro kumšt jako vy. Ti koupí takovou věcičku někdy i za tři dolary a pak ji dají dětem na hraní. – Chcete si toho koníka koupit, pane? Je hotový. Právě jsem na něm dokončil poslední detaily – Tady!“ Postavil koníka vedle sebe na krabici s krmivem.

Chet Huerta se ušklíbl. Na Baldwinově ranči si penězi naplnil nejen brašna, ale i kapsy svého oblečení. Takže vytáhl padesátidolarovou bankovku a podal ji muži. „Tady máte, koupím toho koníka,“ řekl. „Není to sice moc peněz a určitě to není dost za takové umělecké dílko – ale nejsem bohužel boháč.“

„To je přímo panská odměna, řekl holba a vzal si peníze a rychle zmizel, jako by měl strach, aby si to zákazník ještě nerozmyslel.“

„A co pro vás mohu udělat, pane?“ zeptal se rychle, protože chtěl zákazníka přivést na jiné myšlenky.

Chet Huerta si vzal koníka a pohladil ho. „Chtěl bych ho někomu věnovat,“ řekl. „A vy byste to mohl za mě udělat a současně vyřídit ode mě pozdravy. – Znáte Betsy Baldwinovou?“

„Ovšem,“ řekl holba. „Jezdí každý týden do města nakupovat a vždycky si tady u mě nechává kočár a já se starám o koně, zatím co ona nakupuje. Toho koníka mám

dát jí? A od koho mám vyřídit pozdrav?“

„Od Cheta Huerty,“ řekl.

Pak se jeho hlas změnil – byl chladnější a hrubší – a zkušený holba to okamžitě poznal. Přimhouřil oči a zpozorněl. Protože dosud se nechal ošálit, protože rozhovor probíhal tak nevázaně a protože se jednalo o nóbl zákazníka.

Ale teď bylo holboví jasné, že jeho zákazník patří k typu, který by se dal nejspíš přirovnat k dvounohému tygrovi nebo panterovi. Chet Huerta řekl: „Tento kůň je dobrý! Je jenom dost unavený. Chtěl bych koupit dvě stejně dobrá zvířata. Na jedno z nich přijde moje sedlo a druhé bych chtěl koupit i se sedlem. No?“

Holba hned ochotně přikývl. „Samozřejmě,“ řekl. „Hned to zařídím. Ale každý kůň bude stát sto dolarů. Sedlo vám můžu dát za dvacet dolarů, jestli může být použité. Všechno budete mít připraveno během deseti minut. A co s vaším unaveným koněm?“

Chet Huerta přikývl. Znovu vyndal z kapsy peníze a podal holboví dvě stě padesát dolarů.

„Jsem velkorysý,“ řekl přitom. „Platím za všechno i s úroky – i za špatné věci! Starochu, uzavřeli jsme teď spolu obchod, tak na to pamatuj. Přivaž do deseti minut oba osedlané koně u výjezdu ze dvora. A mého unaveného koně zaveď do stáje.“

„Udělám všechno, jak si přejete,“ řekl holba. „Moje měsíční mzda je tady dvacet dolarů. A dnes jsem si tady bokem přivydělal spoustu peněz. Člověk se na stará kolena musí o sebe postarat. Můžete se na mě spolehnout, pane Huerto.“

Ten se na něj podíval a starému holboví bylo ihned jasné, že je to zabiják. Náhle to vycítil. Je to, jako když náhle ucítíte ostrý pach šelmy.

Ale pro starého holbu už bylo pozdě. Už s Huertou uzavřel obchod a nemůže couvnout – ne před tímhle zabijákem. Dostal mě, pomyslel si holba. Přelstil mě svými uznalými řečičkami. Ale proč bych mu neměl prodat a připravit dva koně. To je holt moje starost.

Mezitím už Chet Huerta kráčel ulicí. Šel docela klidně, jako by měl před sebou nějaký příjemný cíl – třeba stůl prostřený k večeři po práci, hru v salónu nebo návštěvu u ženy. Šel jako člověk, který vůbec nemá naspěch, jako člověk, který docela dobře zapadá do obrazu večerní ulice. Zahlédl ho i Ben Flannagan – i když jen jako pohybující se postavu. Ale protože se ta postava pohybovala tak jistě a nenuceně, nevzbudila žádné podezření. O chvíli později si všiml i vozu, který se přiblížil a projížděl kolem. Zvedl se prach. Vůz, dvojspřeží a pak samozřejmě i zvířený prach mu na chvíli zabránily ve výhledu. Když zase viděl lépe, byl chodec na druhé straně už dávno pryč. Zato se ulicí blížily další postavy. Muž a žena. Zmizeli v jednom z domů a brzy se z jeho oken rozlilo světlo, protože tam rozsvítili lampu.

Flannagan si pomyslel, že zřejmě i onen chodec, kterého zahlédl před tím, zmizel v jednom z domů.

Šerif Lassenger nedřímал – ne, jen si udělal pohodlí, protože věděl, že ho Čeká dlouhá noc. Teď už nikdo zřejmě nepřijde. Opřel se proto v křesle a vyložil si nohy na stůl. Skutečně nedřímал, jen se věnoval svým myšlenkám a úvahám. Přitom zavřel oči. Když zaslechl hluk kolem'projíždějícího vozu hlasitěji než obvykle, věděl, že někdo vešel.

Otevřel rychle oči a pravicí zašmátral po pistoli, která ležela na stole. Její pažba sahala přes okraj stolu a hlaveň mířila dvojitým ústím na dveře. Ale bylo už pozdě. Muž, který se neslyšně jako tygr vplížil dovnitř, takže šerifovu

pozornost vzbudil teprve hluk pronikající sem z ulice, měl kolt připravený ke střelbě. Neříkal nic, ve světle lampy zářily jen jeho zuby. A šerif, který má ruku na pušce, najednou váhá natáhnout kohoutek. Trvalo by to dlouho, byl by příliš pomalý. To věděl.

Vetřelec přistoupil blíže – docela neslyšně jako stín. Ještě nikdy šerif neviděl člověka, který se dovedl tak tiše pohybovat. Teď ho poznal. Protože ho ve Four-Forku už párkrát zahlédl. Lassenger ho považoval za jednoho z těch jezdců, kteří sem tam přijeli a za nějakou dobu zase odtáhli.

Chet Huerta řekl zdvořile: „No, šerife, že mi nebudete dělat nepříjemnosti? Musím vám vysvětlovat, co chci?“

„Ne,“ řekl Lassenger. „Ale rád bych věděl, jestli to děláte sám za sebe, nebo jestli vás poslali rančeři. Prozradíte mi to?“

„Vy už na to, šerife přijdete,“ odpověděl Huerta a pokynul koltem. „Takže jdeme k celám. Stop! Bouchačku nechtě raději tady a zapomeňte na ni. I na opasek, co visí na židli vedle stolu raději zapomeňte. No?“

Lassenger nebyl zbabělec. Patřil rovněž k těm odvážlivcům, kteří sázejí na odvalu a věří svému štěstí. Ale teď jej instinkt varoval. A tak vstal a šel před Huertou k celám.

„Jak se jmenujete, příteli?“ ptal se přes rameno a držel ruce vysoko nad hlavou.

„Ach,“ řekl Huerta. „Já jsem jen takový nedůležitý hoch. Co by vám pomohlo moje jméno? Stejně pocházím z Jihu. Tady jsem naprosto neznámý.“ Mezitím došli k celám.

Morgan Garrymore se zvedl, když vstoupili a nedočkavě přistoupil k mřížovým dveřím. Řekl: „Na tebe je spoleh, hochu. Věděl jsem, že přijdeš.“

Chet Huerta jen přikývl. Vzal z desky klíč od cely a

odemkl ji. Přitom mířil koltem na šerifa. Morgan Garrymore vyšel z cely jako vlk z klece – mružel radostí.

Kývl na šerifa.

„Tak co, Lassengere, vyměníme si to, nebo nám dáte své slovo, že zůstanete celou hodinu sedět v kanceláři a nehnete se odtud?“

„Ty bys jeho slovu uvěřil?“ zeptal se Chet Huerta užasle.

Morgan Garrymore přikývl.

„Lassenger je hrdý člověk,“ řekl. „Ocení, že ho nevystavíme posměchu tím, že bychom ho zavřeli do klece místo mě. Hrdé lidi bychom neměli zbytečně ponižovat. – No šerife?“

Lassenger polknul. „Ano, doktore, myslí vám to a víte, jak jednat s ostatními. Dávám vám svoje slovo. Hodinu budu zticha, hodinu. Potom musím informovat maršála. Ano, budu tady sedět hodinu u stolu a nic nepodniknu. Máte moje slovo.“

Opustili místnost s celami a když vešli do kanceláře, posadil se šerif ihned do křesla za psacím stolem. Chet Huerta má revolver stále připravený ke střelbě. Ale Morgan Garrymore mu řekl: „Zastrč tu bouchačku, hochu. Tenhle člověk drží svoje slovo. Jeho hrdost mu nedovoluje jednat jinak. Pojďme. Co venku, je už všechno vyřízeno?“

„Zeke Baldwin je mrtev,“ řekl Huerta. „Zabili ho na Wittbowově ranči. Byl jsem u jeho dcery a chtěl jsem vlastně na Zekeho Baldwina počkat. Ale s mrtvým už nejsou žádné kšefty, že? Zastřelili ho asi proto, že si dělal nároky na ranč Bogdana Wittbowa. Došlo k hádce o dědictví. Tak se to asi stalo.“

„Výborně, hochu, výborně,“ uchechtl se Garrymore. „Teď už zbývají jenom dva. Kudy půjdeme ven – předem nebo zadem? Protože ten maršál je určitě někde venku. Je

to nebezpečný chlap. Kudy půjdeme ven, hochu?“

„To je váš syn, doktore?“ zeptal se náhle Lassenger. „Říkáte mu pořád hochu. A kdyby to nebyl váš syn, asi by si to jen tak líbit nenechal, že?“

Než mohl Garrymore odpovědět, řekl Huerta: „Na tom nezáleží! Morgu, jdeme! A půjdeme předem. To by ten maršál nečekal. Vždycky je třeba udělat to, co se nejmní čeká. A kdyby se nám přece jen postavil do cesty... No tak uvidíme, co mu to bude platné.“

Huerta vykročil k hlavním dveřím, otevřel je a vyšel ven. Udělal to s největší samozřejmostí. Garrymore ho následoval. Lassenger za ním zvolal: „Hej doktore – byl jste tady přes to všechno dobrý lékař.“

„Díky,“ řekl Garrymore přes rameno. Pak i on vyšel ven. I on působil suverénně, nijak ustrašeně, nebo nápadně. Ale Maršál Flannagan je přece zahlédl. Myslel, že ho šálí zrak. To přece nemůže být pravda? pomyslel si. Ale věděl, že to pravda je. Morga-na Garrymora okamžitě poznal podle postavy. Protože lucerna nad vchodem do šerifova úřadu Garrymora dostatečně osvětlovala. Poznal i druhého muže, protože ho zahlédl teprve před malou chvilí, ale nezdál se mu tehdy podezřelý. Pochopil a poznal chladnokrevnost toho člověka a věděl, že se nějak musel vypořádat s Lassengerem. Nebo mu Lassenger vězně prostě jen tak vydal? Flannagana se zmocnily pochyby. A pak ho zachvátil vztek. Tam na druhé straně ulice kráčí Morgan Garrymore, jeden z vrahů jeho rodičů. A jakýsi chladnokrevný chlapík ho dostal z vězení, kde měl dělat návnadu pastí. Nepřišli králové zdejšího kraje. To ne oni osvobodili zajatce, jak v to doufal Flannagan. Seběhlo se to všechno docela jinak. Bylo už vidět jen siluety obou mužů. Při jejich chladnokrevnosti se dalo čekat, že koně, na kterých chtěli utéct, nebudou nikde poblíž, protože tím by

zřejmě vzbudili pozornost.

Zleva přijížděl do města poštovní dostavník. Flannagan vyšel z uličky až na okraj cesty a když byl dostavník u něj, rozběhl se vedle něj a naskočil na stupátko. Kus cesty se svezl, kryt kočárem. Získal tím více než sto yardů náskok, seskočil a přeběhl přes cestu ke dvoru veřejné stáje. A opravdu, stáli tady dva osedlaní koně! Vzal ze sedla laso a spojil oběma zvířatům přední nohy. Kus lasa nechal ještě volný. Pak se stáhl zpátky až k haldě tyčí, které tu byly naskládány. Našel si tyč silnou jako paže a dlouhou asi jako indiánský oštěp. A sní čekal a nemusel čekat dlouho. Přicházeli oba muži. Odfrkl si radostí, protože přesně tak si to vypočítal. Když mu bylo jasné, jak chladnokrevný je zachránce Garrymora, pochopil také, že udělá to, co je naprosto nečekané.

Přišli docela normálně jako dva návštěvníci města, kteří většinou odstaví své koně ve stáji.

Zaslechl hlas Morgana Garrymora: „Tos udělal výborně, chlapče. Ale musím tě varovat před maršálem Flannaganem. Tomu jsme pořád ještě neutekli. Musel se někde opít nebo usnout únavou. To bychom potom měli veliké štěstí. Zřejmě ještě nebylo tak pozdě. No dobrá, jedeme!“

Nasedli. A pak přitáhli koním uzdy a chtěli vyrazit. Vtom se ale napjalo lano a oba koně se navzájem přetahují předními nohama a řehtají. Noc je ještě velice tmavá. Jen v povzdálí svítí lucerna před stájí. A na tomto světlém pozadí mohl Flannagan své protivníky dobře sledovat. Jednomu z nich vrazil kůl do břicha a druhého udeřil po hlavě. Pak uklidnil koně, uvolnil lano a koně opět přivázal. Ze stáje vyšel holba. Nesl v ruce lucernu a ptal se: „Co se děje?“

„Nic,“ řekl Flannagan, „to nic.“ Přitom naložil oba v

bezvědomí na koně, položil je napříč přes sedlo a vydal se na cestu k šerifově úřadovně.

*

Lassenger seděl v křesle, když Flannagan postupně přinesl do místnosti oba muže v bezvědomí. A nepohnul se, ani když je Flannagan zavřel oba do cely a vrátil se zpátky do kanceláře.

Flannagan klidně přistoupil ke stolu.

„Jak mi to vysvětlíte, šerife?“ zeptal se. „Ti dva si prostě vyšli ven a byli na svobodě. Jak mi to vysvětlíte, Lassengere?“

„Tenhle Chet Huerta mě málem dostal,“ vysvětlil mu Lassenger. „Připlížil se jako kočka. Ano, ano, nebyl jsem dost pozorný! Ale zavřeli by mě do cely. Kdybych jim neslíbil, že tu zůstanu hodinu sedět a nic nepodniknu. Nechal by ses na mém místě zavřít nebo bys jim dal slovo?“ Flannagan se na chvíli zamyslel. Nakonec přikývl. „Ano, asi bych to udělal jako ty. To musím přiznat.“

Oba vězni mezitím přicházeli k sobě. Posadili se na pryčnách. Chet Huerta se držel za žaludek, protože Flannagan ho udeřil kulem do břicha pěkně silně. Mělo to stejný účinek jako kopnutí koně. Morgan Garrymore si držel bolavou hlavu. Bručel přitom a kýval tělem. Chet Huerta vyrazil jakýsi zvuk. Opatrně si prohmatával břicho. „Jestli dostanu vnitřní krvácení,“ sténal, „zemřu na to. Maršále, vaše služební předpisy určitě takové zacházení nedovolují.“

„Taky si myslím,“ zasténal Morgan Garrymore. „Něco ti povím, Chete, chlapče. Tenhle maršál je prostě blázen. Ale co je nám to platné? Tihle dva bídáci úplně ignorují

předpisy. Nedodržují právo a zákon a tyranizují , vězně. Kdyby byla nějaká spravedlnost, měli by je sesadit a potrestat.“ „To určitě – a vás by měli nechat běžet na svobodu, protože jste tak roztomilí a hodní,“ řekl Flannagan.

„Všechno by mělo být, tak jak si to přejete vy, což? To by bylo fajn, že? Hej, Morgane Garrymore, budeš viset. Tam v Mexiku tě jenom odsoudili k doživotí, ale tady u nás budeš viset, jestli tě do té doby nezabijí tví kumpáni, že bys proti nim mohl vypovídat jako korunní svědek. Nechceš konečně vypovídat, abych mohl zatknout Eda Hickmana a Joea McCorda? Je ti přece jasné, že mají jedinou šanci – totiž přestat se tě bát. Pokusí se tě zabít – nejspíše během transportu do vězení. Ale kdybych je předtím mohl zatknout, jestli mi řekneš jména svých tehdejších...“

„Jdi k čertu, Flannagane,“ přerušil ho Morgan Garrymore. „Tak daleko ještě nejsem, abych musel ze strachu vypovídat!“

Flannagan už nic neříkal. Vrátil se zpátky do kanceláře, prošel místností a vyšel ven. Tuto noc se už nic nestane, tím si byl jist. Partner a pomocník Morgana Garrymora přišel, aby Garrymora osvobodil. To museli rančeři čekat.

Proto zatím nezasáhli – možná že teď číhají někde za městem, aby oba uprchlíky vlákali někam do léčky. Brzy se ovšem dozví, že Morgan Garrymore sedí i se svým pomocníkem i dále ve vězení. Budou uvažovat, co mají podniknout. A tak uplyne zbytek této noci. Když si oba zbývající rančeři a bývalí Garrymorovi kumpáni důkladně proberou své šance, dospějí k závěru, že Garrymore proti nim hned tak rychle vypovídat nebude a že se ho zmocní snadněji tehdy, když vyčkají, až ho budou převážet do věznice.

Cestou – v pustině, se takovému transportu může leccos přihodit. Flannagan odešel do hotelu, vzal si v recepci klíč od pokoje a vyšel po schodech nahoru. V polovině schodů se ještě ohlédl dolů do haly. Stála tam teď Kate a vzhlížela k němu.

„Zavírám hotel,“ řekla mu.

„A potom?“ zeptal se klidně.

„Počkej,“ řekla. Počkal na schodech, dokud nezavřela vnější dveře. Muselo už být po půlnoci.

Vyšla k němu – na stejném schodu jako on se zastavila a pohlédla na něj. Poznal z jejího pohledu, že ho stále miluje. Pak ji vzal za ruku. A ona jej ochotně následovala. Jejich cesty se tehdy rozešly, ale láska zůstala. Proti tomu nic nezmohli. Naopak, zdálo se, že odloučení jejich lásku ještě víc posílilo. Ale nebyla silnější, jen lačnější. Jejich vzájemná láska byla už tenkrát dost silná. Šla s ním.

*

Následujícího rána přijela do Four-Forku Betsy Baldwinová ve svém malém voze. V prostoru na zavazadla měla všechn svůj majetek – oblečení a prádlo.

Protažena ranč už se vrátit nechtěla. Poté, co si bývalí kumpáni a komplicové jejího otce Baldwinův ranč násilně přisvojili, a po tom, co si byla už docela jistá, že ranč byl vybudován z ukradených peněz, nechtěla už s ním mít nic společného.

A tak přijela do Four-Forku, aby tu začala nový život.

Když zastavila před hotelem, vyšla ven Kate Flormanová.

Přistoupila k okraji chodníku a kývla na Betsy.

„Slyšela jsem to, Betsy,“ řekla. „Je mi tě moc líto.“

Betsy zatím omotávala opratě o patník. Zavrtěla hlavou. „Víš, jaký otec byl,“ řekla jen. „Nebyl to člověk, kterého by bylo možné dlouho oplakávat. Možná to zní tvrdě a bezcitně. Ale nebyla mezi námi láska, jak to bývá mezi otcem a dcerou. Zůstal pro mě cizí. Cizí lidé mi byli bližší. Protože od nich jsem občas aspoň ucítila přátelství, teplo a občas dokonce i lásku. Cizí lidé mě vychovali. Ne, není to těžké, Kate. Já už se zpátky na ranč nechci vrátit. Bývalí kumpáni mého otce jej anektovali, stejně jako předtím Wittbowův ranč. Pojedu kus na východ a budu si tam hledat práci.“ Ale tu zavrtěla hlavou Kate.

„To nebude snadné,“ řekla.

„Protože není práce?“ zeptala se nevěřícně Betsy.

Ale Kate opět zavrtěla hlavou. „Ne proto. Práce je všude plno. Ne – nebude to pro tebe snadné, protože jsi krásná. Jakmile se dostaneš do světa, kde budeš cizí, vždycky se najde někdo, kdo tě bude chtít – tělesně. A ty to možná budeš považovat za lásku...“

„Ne!“ přerušila ji Betsy. „Tuhle lekci jsem už dostala. Už nevěřím žádnému muži. To můžeš být docela klidná. Z toho už jsem vyléčená a žádnému chlapovi už se do náručí nevrhnu. To je pryč. Už nejsem tak hloupá.“

Kate Flormanová přikývla.

„Mohla bys mi pomáhat v hotelu a v restauraci,“ řekla, „dokud si nezvykneš na svou novou situaci. Nic bys neměla uspěchat, Betsy. A kdo byl ten lotr, který tě tak zklamal? Byl to ten hoch, se kterým mluvil před pár dny i tvůj otec a který tě potom sledoval na koni, když jsi jela domů? Viděla jsem to a myslela jsem si, že ti otec toho muže dal s sebou jako ochranu. Ten hoch ostatně sedí ve vězení. Chtěl osvobodit maršálův zajatce. Tak pojd'. Pomůžu ti se zavazadly. Budu velice ráda, když mi pomůžeš v hotelu a v restauraci. Stejně jsem chtěla zaměstnat pomocnici,

protože práce mi pomalu přerůstá přes hlavu. Tak pojď.“

Pohled i hlas Kate byly klidné a srdečné.

Betsy pocítila hlubokou radost a vděčnost.

V Kate se tedy nezklamala. Kate ji podrží.

Ano, bude lepší, když se nejprve uklidní a bude trochu moci popřemýšlet.

Ale pak pomyslela na Cheta Huerta, který prý sedí ve vězení. A ucítila, jak ji píchlo u srdce. Tělem jí projela vlna horka.

Měla se radovat, že je teď Chet Huerta ve vězení? Měla by mu přát to nejhorší?

Ach, až do včerejšího rána ho milovala víc než vlastní život. A jestli měla smůlu, bude mít jeho dítě.

Teď je tedy Chet ve vězení. Polilo ji horko. Ale poslušně sesedla z vozu. Kate jí pomohla zanést dovnitř zavazadla. Pak zavezly vůz na dvůr hotelu. Podomek tam hřebelcoval Katiny koně. „Dostaneme ještě jednoho koně,“ řekla mu Kate. „Budeš se o něj starat jako o moje, rozuměl jsi, Georgi?“

„Jistě, madam,“ odpověděl černocho Georg, obrovský pořez, kterého si kdysi drželi na Jihu pěstitelé bavlny pro zápasy a sázeli na něj jako na dostihového koně.

Obě ženy vešly do hotelu zadem, ale v hale u recepčního pultu řekla náhle Betsy odhodlaně: „Kate, musím zajít do vězení. Musím s ním ještě jednou mluvit. Musím. Rozumíš?“

„Ano,“ odpověděla Kate, „chápu. Jdi, Betsy, nebojím se o tebe. Od nynějška budeš dělat všechno vždycky správně. A navíc máš dobrou přítelkyni, které se vždycky můžeš zeptat na názor nebo na radu. Když to ovšem neuděláš, jsi hloupá.“

Betsy přikývla. Pak vyšla ven. Nespěchala – ani venku na ulici ne.

Kráčela ovšem odhodlaně za svým cílem.

*

Když Betsy vstoupila, Lassenger vstal.

„Dobrý den, Betsy, co pro vás mohu udělat?“

„Chtěla bych mluvit s Chetem Huertou, s jedním zajatcem,“ řekla.

Lassenger lehce zahvízdl.

„Takže se jmenuje Chet Huerta,“ zamumlal. „To jméno jsem už někde slyšel nebo četl – aha...“

Zvedl se a odešel do kouta a začal se přehrabovat v regále. Vzal odtamtud složku starých spisů a položil ji na stůl. Byly to staré věci z doby, kdy se stal šerifem. Tehdy ty spisy vždycky jen letmo prohlédl a odložil je.

„Chet Huerta,“ řekl ještě jednou – a pak se tázavě zadíval na Betsy.

„Nechtěla bys o něm vědět něco víc, děvenko?“ zeptal se, ale nebylo v tom ani za mák ironie. Vycítila to z jeho pohledu a z výrazu jeho obličeje. To, že ji tak oslovil, bylo skutečně proto, že se cítil spíše jako její otec.

Chtěla prudce zavrtět hlavou. Ale pak se rozhodla, že se podívá skutečnosti zpřímá do očí. A tak přikývla.

Začal listovat ve složce spisů.

Občas se na některý podíval.

„Už jsem to slyšel,“ řekl mezitím. „Na Wittbowově ranči zabili tvého otce. Je mi to opravdu líto. Ale ty, kdo ho zabili, nemůžu zatknout, ba ani obžalovat. Protože už při ohledání mrtvol přivedli lidé, kteří zavinili jeho smrt, tolik svědků, že...“

„To je v pořádku,“ přerušila jej Betsy, „to je v pořádku, Jago. Vím, jak to v tomhle kraji chodí. Vím taky, žeš byl

šerifem těch čtyř králů. A jen se ptám, jestli pořád ještě těm králům budeš sloužit a co nás tady vlastně všechno ještě čeká.“

„To se ptám taky,“ zamumlal.

A pak našel jeden zatykač, který hledal. Byl z El Pasa.

Pro několikanásobnou vraždu se hledá

CHET HUERTA

Věk: asi 23

Výška: asi 180

Barva vlasů: černá

Barva očí: černá

Zvláštní znamení: bělostné zuby, rád se směje. Jizva na levé lící kosti. Na obou předloktích vytetovaná růže. Levák – ozbrojen.

Zabil více než tucet lidí, se kterými vyvolal hádku. Dostává za vraždy zaplacení.

Tisíc dolarů odměny!

Betsy a Lassenger to četli beze slova.

„Chceš s ním pořád ještě mluvit?“

Podívala se mu pevně do očí.

„Ano,“ řekla. „Teď ještě víc. Prosím.“

Přikývl a ukázal směrem k místnosti s celami.

„Jen běž,“ řekl. „Zůstanu tady, když mi slíbíš, že ho nepustíš z cely ven. Protože klíč visí na protější stěně. Myslím, že si pro něj radši dojdou. No, pojď, když to musí být.“

Sel jako první a když vešli do místnosti, bylo tam naprosté ticho až na oddechování spáčů.

Ano, oba vězni spali.

Lassenger vzal klíč z desky na zdi, aby Betsy uchránil před pokusem. Pak se s ním vrátil do kanceláře. Když zavíral dveře, povzbudivě na Betsy kývl.

Opětovala jeho gesto se smutným úsměvem.

Pak se obrátila k cele Cheta Huerty, přistoupila těsně k mřížím a oběma rukama je uchopila. Prsty jí přitom ztuhly a roztráslly se. Tam v cele tedy leží muž, do kterého se tak náhle zamilovala, jako by ji zasáhl blesk. Pomyslela si: Copak jsem se v něm mohla tak zmýlit? Bylo to všechno vylhané, co jsem u něj cítila? Všechny ty něžnosti? Šlo mu vážně jenom o tělesnou lásku? Copak neměl duši a srdce? Je možné, aby se muž tak přetvařoval? A jestli mi udělal dítě... Polekala se – jako už tolikrát v myšlenkách od včerejška.

Když s ním bude mít dítě, co potom?

Řekne tomu dítěti, že jeho otce oběsili, protože to byl hledaný zločinec?

Zamrazilo ji do morku kostí a pak se roztrásla.

Zahlédla, jak se Chet Huerta napřímil, jako by jej ze spánku probudil tajný signál.

Chvilí seděl na své tvrdé pryčně a zíral na ni. Pak zamrkal a protřel si oči.

Konečně pochopil, že se mu to nezdá, že Betsy skutečně stojí na druhé straně mříží.

Obrátil hlavu a zadíval se na vedlejší cely. Mezi jeho celou a celou Morgana Garrymora byla ještě jedna.

Bylo slyšet, jak Garrymore hlasitě oddychoval. Spal tvrdě. Bolavá hlava mu totiž předtím nedala dlouho spát. Jistě utrpěl i lehký otřes mozku a tak byl jeho spánek skoro tak hluboký jako bezvědomí.

Chet Huerta vstal. Přitom se chytil za břicho. Ale zřejmě se už z nejhoršího dostal. Byl lehce předkloněn, jako by měl ještě bolesti. Přišel až k mřížím a když se zastavil u Betsy, byly jejich tváře od sebe vzdáleny sotva pár palců.

„Ach, miláčku,“ řekl tiše. „Jsem tak rád, že tě vidím – i když jsi sem asi přišla jen proto, abys mě viděla v bryndě.“

Nebo jsi přišla, protože potřebuji pomoc jako zajatý otrok – nebo jako šelma, kterou zavřeli do klece, ve které určitě zemře, protože k životu potřebuje volnost stejně jako vzduch, který dýchá?“

Jeho šeptající hlas měl sugestivní sílu. Okamžitě si toho všimla a vycítila nebezpečí. A tak o krok ustoupila zpět, jako by tím mohla uniknout jeho vlivu.

Pak řekla: „Chtěla jsem si jen o tobě udělat jasno. Proto jsem přišla. Vím o tobě velice málo, vlastně vůbec nic. Byla jsem těch pár hodin, které jsme spolu strávili, jako omámená a po uši zamilovaná. Nestydím se za ty city. Byly totiž upřímné a vycházely ze srdce. Dala jsem ti všechno, co jsem mohla. A teď si nestěžuji na smůlu. Ne, jen bych o tobě chtěla vědět víc. Kdo je ten muž v tamté cele? Pro nás všechny to byl dobrý doktor, kterého jsme tady už hodně dlouho potřebovali. Ale prý je to...“

„Je to můj otec,“ přerušil ji Chet Huerta vážně. „Ale protože si jako trestanec odpykával vězení v Mexiku, nemohl se oženit s mou matkou. Proto jsem taky vyrůstal bez otce. Ale je to on. A kdysi to býval pravý Texasan, jehož otec ještě bojoval s generálem Hustonem proti Mexičanům. Rozumíš, Betsy, srdíčko moje?“

Neříkala nic, nehýbala se, jen se na něj stále dívala.

Pokračoval: „Protože otec umožnil svým přátelům útěk a sám padl do rukou pronásledovatelů, musel si odpykávat trest v jednom mexickém olověném dole jako trestanec. I tvému otci tehdy zachránil přinejmenším svobodu, ne-li život. Ano, a pak sem přišel a vydával se za doktora, aby se pomstil svým komplicům za to, že nic neudělali pro jeho vysvobození a dokonce ani mojí matce nedali nic z jeho podílu na kořisti. – Ano – chtěl pomstu. Ale...“

„Už mi nemusíš nic vysvětlovat,“ řekla a odvrátila se.

„Už je mi to jasné. Přišli jste sem, abyste se pomstili. A se mnou sis začal jen proto, aby ses dostal do blízkosti mého otce. Já...“

„Stůj!“ zasyčel ostře a ona se skutečně zarazila a ještě jednou se k němu obrátila.

„Stále tě ještě miluju,“ řekl. „Velice tě miluju. – A můžu ti to taky dokázat.“

Nevěřicně se zatvářila.

„Proč jsi mě ale opustil jako nějaký uspokojený frajer prodejnou holku?“

„Copak jsem ti tohle všechno měl věšet na nos?“ zeptal se. „Pojď sem, miláčku, povím ti něco, z čeho poznáš, že tě ještě pořád z celého srdce miluju a že jsem se s tebou rozloučil zdánlivě tak chladně jenom proto, abych ti to usnadnil, abys na mne dřív zapomněla. Řeknu ti, podle čeho poznáš mou lásku.“

Přistoupila k mříži.

„Tak mi to pověz,“ řekla roztouženě. Ano, chtěla důkazy, že ji ještě miluje. Nechtěla se v něm, v jeho lásce, zmýlit. Nedokázala si připustit, že by se oddala nějakému lumpovi. Velice jí záleželo na tom, aby dostala nějaký důkaz, že to tak není.

A tak zaslechla, jak jí zašeptal skrze mříže: „Běž do stáji. Noční hlídač, který tam pořád vyřezává dřevěné koníky, ti jedno z těch dílek dá. Koupil jsem ho od něj a slíbil mi, že ti ho spolu s pozdravy odevzdá jako památku na mě. Chápeš to, musel jsem ti něco darovat, protože mi krvácelo srdce, že jsem tě tak chladně a narychlo opustil. Každou chvíli jsem myslel na tebe – a ten můj dárek – to je důkaz, ne?“

Nepřikývla. Jen se na něj zadívala a pak se stroze zeptala: „A co můžeš nabídnout jako další důkaz? Takový dřevěný koník je snad trochu málo – to je slabá náplast na

tvůj pocit viny vůči mně. Myslíš, že se tvoje láska ke mně dá poznat podle takového jednoho dřevěného koníka?“

Vážně přikývl. „Kdybys chtěla – ano, jen kdybys chtěla, stačila by ti jako důkaz úplná maličkost. Ale mám ještě jeden – daleko přesvědčivější důkaz.“

„Jaký? Tak mi ho řekni. Ráda bych tomu, Chete, uvěřila. Nic víš si nepřěju. Řekni mi, co je to za důkaz?“

Trochu namáhavě polknul.

Pak se rozhodl. Zaseptal ještě tišeji než předtím:

„Peníze, které jsem odnesl z domu tvého otce, protože jinak by určitě padly do rukou těm dvěma lumpům... Neptali se tě na ně? Musela jsi jim otevřít trezor. Neptali se tě pak, kam schovával Zeke Baldwin peníze?“

„Ano,“ řekla, „skutečně to tak bylo. A tehdy už jsem si byla docela jistá, že bandity nejen byli, ale že jimi zůstali dodneška. Jenomže – to jsem tušila už dříve. Proto jsem odtamtud taky navždy odešla. Co se stalo s penězi, které jsi ukradl?“

„Tvůj otec s počátečním kapitálem, který tvořil lup, sice hospodařil všelijak, ale přece jenom nesl ranč zisk. Poslal jsem ty peníze doporučené v zapečetěném vaku poštou do Saint Louis.“

„No a?“ zeptala se výsměšně.

„Bude tam čekat na poště na toho, kdo si ho vyzvedne a kdo bude znát heslo. A to heslo zní Betsy. Můžeš se jít zeptat na poštu. Později bych ti poslal dopis a mohla by sis peníze vyzvednout. Chtěl jsem je jenom zachránit před těmi dvěma kumpány tvého otce. Protože ty bys jim peníze dříve nebo později musela vydat. Ale teď na tebe čekají v Saint Louis a až odsud odejdeš, můžeš začít kdekoliv znovu. Běž na poštu a zeptej se, jestli jse...“

„Půjdu,“ řekla tvrdě. „A tam mi to řeknou, protože je tam velice dobře znám. A budu formulovat otázky tak,

jako bych se ptala na správné vyřízení celé věci. Ano, půjdu tam a zeptám se. A co si slibuješ od toho, že se opět přesvědčím o tvou lásku ke mně?“

V jejím hlase zazněla nedůvěra.

Chet Huerta se na ni mlčky zadíval.

V jeho pohledu byla hluboká lítost a pokora. Všechno působilo tak opravdově a jen on sám věděl, jestli to míní upřímně, nebo všechno jen předstírá.

Řekl: „Jed' do Saint Louis, vyzvedni peníze a zapomeň na mě! Víš, musel jsem se přece o tebe nějak postarat. Možná, že se mnou po té jediné noci čekáš dítě, ne? A tak máš povinnost vyzvednout si ty peníze pro naše . dítě a začít někde znova. Nesmí to s tebou dopadnout jako s mou matkou. Chápeš?“

Neříkala nic, jen na něj zírala.

Pociťovala nedůvěru.

Náhle se beze slova obrátila a šla ven.

„Měj se hezky, miláčku,“ zvolal za ní Chet Huerta. „Miluju tě a budu tě milovat až do smrti. – Ale ty bys na mě měla zapomenout.“

Zabouchla za sebou dveře. Podobalo se to útěku. Jako by tím zabouchnutím dveří mohla za sebou nechat i všechno ostatní navždy. Jago Lassenger ještě pořád seděl za svým psacím stolem. Pohlédl na ni. No, děvenko?“ zeptal se a zase v tom nebylo ani trochu ironie. Ono „děvenko“ znělo otcovsky.

„Musím přemýšlet,“ řekla, „ach, musím teď uvažovat. Jago, proč jsou věci v životě někdy tak zamotané?“

„To už je holt tak,“ řekl. „A člověk se s tím už nějak musí vyrovnat. Chtěla bys slyšet můj názor na Cheta Huerta?“

Chtěla zavrtět hlavou, protože se obávala, že jeho názor věci nijak nezjednoduší. Naopak. Ale pak s poslední kapkou naděje v srdci přikývla.

Řekl pomalu: „Betsy – je to zabiják – a zabiják nezná křesťanskou lásku. Nemá proto ani čest. Betsy, zabiják je jako nebezpečný vlk, který se zřekl své smečky. Žije jenom pro sebe a pro vlastní prospěch. Zabijákovi nelze důvěřovat. Zapomeň na něj, jestli můžeš, Betsy. Jinak se zničíš.“

„Ano,“ řekla a vykročila ke dveřím.

Tam se ještě jednou obrátila.

„Děkuji ti, Jago. – Doposud jsme se neznali. Ale teď je to jinak. Byl jsi ke mně vždycky jako otec k dceři. Děkuji ti.“

Po těch slovech odešla.

*

Toho rána seděl Ben Flannagan u snídaně v restauraci Kate Flormanové. Byl touto dobou jediným hostem a zvolil si místo tak, aby rohovým oknem mohl sledovat ulici v obou směrech, a aby mu hned tak něco neuniklo. Z kuchyně přišla Kate. Odložila zástěru a přisedla si k Flannaganovi.

„A co bude dál?“ zeptala se vážně.

Díval se na ni jako člověk, který spatřil cosi krásného a je za to vděčný

Řekl: „Za dva tři dny tady musí být vězeňský vůz. Myslím, že Ed Hickman a Joe McCord budou chtít cestou ten vůz zadržet, aby dostali vězně. Ale zajatce určitě nepustí na svobodu – to určitě ne. Budou chtít Morgana Garrymora a toho druhého chlapíka zabít. A při tom je přistihnu.“

„A tak se jim pomstíš?“ zeptala se trpce.

Přikývl. „Tak nějak. Tomu ale nerozumíš. To může

pochopit jen ten, koho jako malého kluka tenkrát hodili do studny, protože ho chtěli utopit jako malé kotě. A když jsem se pokoušel ze studny vyšplhat, několikrát jsem zase spadl dolů, slyšel jsem, jak matka nejprve křičela, a pak sténala. Těch pět zabijáků bylo...”

Zmlknul. Selhal mu hlas. Unaveně mávl rukou.

Ale Kate Flormanová řekla: „Tu hvězdu už nesmíš nosit. Ty už teď nejsi ochráncem zákona. Jsi mstitel, zabiják jako tamti, po kterých paseš. Bene, vždyť já ti tak dobře rozumím. Ale protože tě miluji, nechci, aby ses mstil. Ta tvoje hvězda ti dává jiné možnosti.“

Přikývnul.

„Jakmile ti chlapi budou sedět ve vězeňském voze,“ řekl, „hvězdu odložím a budu ten vůz doprovázet už jen jako soukromá osoba.“

Vyděšeně se na něj podívala.

„Ach, je mi tě líto, Bene,“ řekla. „Tvoje touha po pomstě je pořád ještě silnější než láska ke mně.“

Zavrtěl hlavou.

„Jsou povinnosti, které musí člověk nadřadit nad své štěstí,“ zamumlal. „A já musím celé ty roky pořád myslet na matku. Zdá se mi o tom, slyším její nářek a sténání. Prosila ty chlapy, aby ji nechali naživu, protože její dítě by zůstalo samo. Ale neměli slitování. A když jsem se potom z té studny vyškrábal a pustil se do nich jako malý špunt do smečky vlků, zmlátili mě do bezvědomí. Ne, Kate, na to se nedá zapomenout.“

Vstala, stoupla si vedle něj a položila mu svou teplou ruku na rameno. „Bene, ty jsi nemocný – skutečně nemocný,“ řekla. „A nikdo ti nedokáže pomoci. Jen ty sám. Protože nejsi schopen někoho poslouchat. Ani mě, o které si myslíš, že ji miluješ. Musíš si tedy pomoci sám.“

„Ano,“ řekl. „A až se mi to povede, mám pak přijít k

tobě zpátky?“

Otočil hlavu stranou a vzhlédl k ní.

„Nechci zabijáka,“ řekla mu klidně.

Klidně se otočila a odešla do chodby, která spojovala lokál s hotelem, takže nebylo třeba vycházet na ulici.

V kuchyni zůstal kuchař.

Kate ještě měla nějakou práci v hotelu. Ben Flannagen si pomyslel: Jak je šikovná. To všechno dokázala sama. Já nosím jenom hvězdu a nemám víc než koně, sedlo a kolt a pár drobností. Kate ale cosi dokázala. Někam to dotáhla. A já se jen vydával za nebezpečím, pronásledoval zločince, bojoval, zabíjel. Och, vlastně jsem taky takový zabiják, jenomže s hvězdou.

Jeho myšlenky už nemohly být chmurnější.

A i tentokrát je to vlastně tak, že nastražil léčku a teď jen číhá, aby mohl zabíjet.

Nebo ne?

Musel se nad tím zamyslet a tak se přiblížila ona minuta či hodina pravdy, kterou každý člověk jednou zažije.

*

Tou dobou byli Ed Hickman a Joe McCord dost blízko u města. Hraniční a strážní budova patřila dosud k ranči Bogdana Wittbowa. Ale protože už po Wittbowovi a Baldwinovi všechno převzali – i většinu jejich honáků – cítili se v této boudě už takřka jako doma.

Občas dostávali hlášení od jezdců.

Tak si mohli udělat brzy obrázek o tom, jak se věci vyvíjejí. McCord si zapálil jednu ze svých drahých cigaret a mezi dvěma šluky konečně utrousil:

„Je to docela jednoduché. Morg i ten jeho pomocník, který ho chtěl vysvobodit, už jsou zase ve vězení. A jinak se nic neděje. Takže počkáme na ten převoz do vězení, ne? Morg pořád ještě odmítá vypovídat proti nám. Protože to už by po nás maršál šel. A našeho šerifa můžeme také škrtnout. Toho budeme muset poslat k čertu. Ede, Morga Garrymora a toho jeho pomocníka budeme muset za každou cenu dostat. Znamená by pro nás neustálé nebezpečí – tak jako tak. Buď jako korunní svědek nebo jako zabiják, který se nám bude chtít pomstít, jakmile se jenom dostane na svobodu. – Musíme to vyřídit.“

„Ale jak?“ zeptal se Ed Hickman. „Myslím, že bychom neměli dělat velký humbuk. Takže bychom měli...“

„...zůstat mimo město, ale udeřit venku v nepřehledné pustině, kde nebudou žádní svědci, pokud žádné ne-necháme naživu,“ doplnil ho suše McCord.

Ed Hickman přikývl.

„Měli bychom to udělat sami – jen my dva,“ řekl. „Nechci, aby u toho byl ještě někdo, kdo by snad potom někdy mohl mluvit, nebo nás chtěl vydírat. Slyšíš, musíme to udělat sami. Ale dokážem to? Stačíme ještě na něco takového?“

„Určitě,“ odpověděl McCord. „Když se na to důkladně připravíme, zvládneme to sami. Protože takové vězeňské vozy doprovázejí jenom dva strážníci a z nich jeden musí řídit spřežení a vůz. Vězni jsou spoutaní, takže bezbranní. Bude to jednoduché. Musíme se mít jenom na pozoru před tím maršálem Flannaganem. Ten by na nás mohl nastražit past. Ale my už určitě na něco přijdeme. Jen až budeme vědět, kdy ten vězeňský vůz přijede. Naštěstí známe jeho obvyklou trasu. Obvykle přijíždí od Elkhomu. Takže tam pošlu pár našich Udí. Tak dostaneme včas zprávu.“

Betsy vydržela pracovat až do večera – a to také jenom proto, že pracovala v hotelu velice usilovně. Kate Flormanová nechala Betsy být, protože věděla, že chce zapomenout a práce jí při tom může pomoci snad nejlépe.

Ale večer pak přišel holba s dřevěným koníkem.

„Slečno Betsy,“ řekl, „viděl jsem vás před chvílí nahoře v okně, jak jste prášila peřiny. Tentokrát jste nepřijela s koněm a vozem k nám do stáje!“

„Ne,“ řekla Betsy a zadívala se na koníka v mužově ruce. Všiml si jejího pohledu a koníka jí podal.

„To je pro vás,“ řekl. „Člověk, který se jmenoval Huerta, jej ode mě koupil minulou noc právě, když jsem ho dokončil. Mám vás od něj pozdravovat, slečno Betsy. A měl to být dárek pro vás. Přemýšlel jsem, jestli se vám bude líbit, když...“

Zaváhal, protože nevěděl, jak má pokračovat.

Ale ona si od něj koníka vzala a přitiskla si jej k prsům, jako koťátko nebo ovečku.

„Moc se mi líbí,“ řekla, „jsem velice ráda, že jste mí ho přinesl. Děkuju vám mockrát, Charly.“

Otočila se a odešla nahoru do malého pokojíku, který jí Kate dala a kde mohla být mezi čtyřmi stěnami sama.

Posadila se na postel a prohlížela si tu věcičku ze dřeva.

Takže to skutečně udělal, pomyslela si. Myslel, že už mě nikdy neuvidí, a tak mi nechal poslat tenhle dárek. Takže asi ani nelhal, když říkal, že nechal uložit peníze mého otce na poště v Saint Louis. V obou případech myslel na mě. Ale chtěl zachránit svého otce. Ale jestli mi předevčírem onu noc, kterou jsme strávili spolu, udělal dítě a jestli teď přijde o život, pak bude muset i toto dítě – zrovna jako on –

vyrůstat bez otce. Ale to nesmím dopustit!

Náhle docela jistě věděla, že ho stále miluje. Zklamání, které jí způsobil, teď viděla v docela jiném světle. Uvěřila, že ji tehdy tak tvrdě ranil jen proto, že jí chtěl pomoci, aby na něj snáze zapomněla. Pomyslela si: Musím ho odtamtud dostat. To mi přikazuje láska K němu.

V noci bylo ve městě klidněji než jindy.

Betsy zašla za poštmistrem a zeptala se ho: „Pane Banksi, odešlo to v pořádku? Myslím ten zapečetěný cenný balík do Saint Louis, kde má být uložen na poště na heslo Betsy?“

„Jistě, slečno Betsy,“ odpověděl poštmistr.

Musela stále myslet na tuto informaci.

A asi hodinu po večeři, když už v hotelu nebylo nic na práci a měla volno - pořád ještě na to myslela.

Rozhodla se pak docela náhle a překvapilo ji, jak snadno. Sáhla do své cestovní tašky pro revolver a ukryla zbraň pod sukní. Krátkou hlaveň si zasunula za podvazek.

Bylo to tak jednoduché.

Ale když otevírala dveře, ještě jednou se zarazila. Sáhla pro zbraň a vybrala z ní náboje. Pak teprve ukryla zbraň jako dříve a vydala se na cestu.

Lassenger zase seděl za svým stolem. Právě jedl večeři, kterou předtím pro sebe i pro vězně přichystal ve vedlejší místnosti a zanesl ji zajatcům.

„No, „ řekl žvýkajíc sousto, „chceš s ním mluvit ještě jednou, děvenko? Copak jsem ti, Betsy, neříkal, že je to zabiják bez cti a že bys na něj měla zapomenout?“

„Ano,“ odpověděla. „Ale musím s ním mluvit ještě jednou. Jago – je to pro mne horší, než si dovedeš představit. Byla jsem s ním předevečirem celou noc. Dočista – chápeš – jako jako - no jako žena a muž. Nedokážu se od něj jenom tak odpoutat. Musím s ním mluvit ještě

jednou.“

„Jistě,“ řekl Lassenger, „to musíš, když je to pro tebe tak důležité.“ A zavedl ji zase domítnosti s celami. Vzal z desky klíče a opět odešel do kanceláře...

Tentokrát byl vzhůru i Morgan Garrymore, ale nic neříkal a ani se nehýbal.

Chet Huerta přistoupil k mříži. „Och miláčku, andílku,“ řekl, „raději jsi sem neměla chodit. Je to pro mne strašně kruté, od té doby, cos odešla. Myslím pořád na celý ten svůj zpackaný život a...“

Zarazil se, protože neříkala ani slovo.

Jenom zvedla sukni, ukázala mu své dlouhé štíhlé nohy a vytáhla z podvazku nenabitý revolver.

Beze slova mu přes mříž podala zbraň.

Chmatnul po ní rychlým pohybem a revolver zmizel jakoby nějakým kouzlem. Za Betsy se otevřely dveře z kanceláře.

Vešel Flannagan. Viděl, jak Betsy šla po ulici k šerifově úřadu a jak potom vešla dovnitř. Teď chtěl vědět, co Betsy ve vězení dělá.

Obrátila se k němu.

Měla pevný a skoro zlobný pohled. Dívala se na maršálskou hvězdu pod jeho vestou na kapse košile. Protože vesta byla volná a trochu se posunula stranou, hvězdu docela zřetelně viděla.

Nic neříkala, jen se na něj dívala a čekala.

Ani Flannagan nic neříkal. Jen se snažil svým instinktem proniknout do Betsiných myšlenek.

Vycítila to a zmocnila se jí obava, aby maršál nešel do cely k Chetu Huertovi, a aby jej neprohledal, jestli u sebe něco neukrývá. Měla dojem, jako by maršál přesně věděl, oč tu jde.

Možná, že stejný pocit měl i Chet Huerta.

A ten se rozhodl pro protiútok. Řekl: „To je velký maršál, Betsy, andílku. Má teď strach, že bys mi mohla přinést revolver. Hej, ty lovce banditů, vpašovala mi sem do cely bambitku. Brzy si prostřílíme cestu. Copak to nevidíš, maršále? Tady přece leží. Tady!“

Ukázal vedle sebe na postel, jako by tam ležela pistole.

Přitom se smál a šklebil. Celá jeho nenávist a zášť je přitom patrná – nedokázal ji skrývat.

Betsy si to uvědomila a najednou zalitovala, že mu revolver dala. Nejraději by si o tu zbraň zase řekla. Ale nešlo to. Jednu chvíli byla dokonce rozhodnuta, že maršálovi řekne, že vězeň je ozbrojen, a že mu zbraň právě podstrčila.

Ale pak tu myšlenku potlačila.

Vždyť ze zbraně vybrala náboje. Chet Huerta s ní nemůže nikoho zabít. Revolver je možné použít jen k zastrašení a jinak je neškodný jako kus dřeva nebo kámen.

Tímto pomyšlením si sama před sebou ospravedlnila své jednání. Odvrátila pohled od Flannagana, za nímž se teď objevil i Lassenger. Pak se ještě jednou obrátila k Chetu Huertovi.

„Měj se dobře, Chete,“ řekla.

„Měj se, andílku,“ odpověděl. „A rychle na mě zapomeň. Možná, že mě tenhle maršál už brzy sní zaživa, že? Zapomeň na mě, andílku.“

Už nic neodpověděla a rychle vyšla ven. Flannagan i Lassenger jí uvolnili cestu. Šerif ji následoval do kanceláře.

Flannagan ale přistoupil k mříži Huertovy cely.

Huerta si ho zlostně prohlížel.

„Možná, maršále, že ještě dostanu tvůj skalp,“ řekl.

Flannagan by se ho chtěl zeptat na pár věcí, ale věděl, že by to nemělo smysl. Určitě by nedostal uspokojivé

odpovědi.

Přešel k cele na druhém konci. Tam seděl na tvrdé pryčně Garrymore a choval se stále tak tiše, jako by tu vůbec nebyl.

Ale náhle se Garrymore zasmál.

„A kdybych vám teď znova nabídl, že budu vypovídat?“ zeptal se chraptivě.

„Zase bych to odmítl,“ odpověděl Flannagan. „Protože vás stejně všechny dostanu. S takovým lumpem a vrahem nevyjednávám.“

Obrátil se a odešel z místnosti.

Morgan Garrymore se jen tiše smál.

„Jo, jeho skalp bych taky rád získal. – Myslíš vážně, Chete, hochu, že bychom ho mohli dostat? Co ti to ta maličká podstrčila?“

„Malý kolt,“ odpověděl Huerta.

„Ojoj!“

„Ale není nabitý. Můžu sním jenom blufovat. Na maršála si s tímhle nepřijdu. Ten by se nerozpakoval vytáhnout svoji bouchačku. Ne, na toho to raději zkoušet nebudu. Ale se šerifem by to možná mohlo vyjít. Jo s tím to půjde určitě. Proč k čertu měla takový strach, že mi nepřinesla bouchačku nabitou?“

Hlas se Chetu Huertovi zlomil vztekem.

A jeho slova dokazovala, že Betsy docela určitě nemiluje, ale že to všechno bylo pro něj pouze dobrodružství, jaké měl už s mnoha dívkami a ženami, které na svých cestách potkal.

*

Byla už skoro půlnoc – a Lassenger už absolvoval jednu

obchůzku městem – když vstoupil do místnosti s celami, aby se podíval na vězně. Lassenger si vzpomněl na Flannagana, kterého zahlédl na okraji jedné temné uličky, jak číhá a vyčkává.

Přistoupil k Flannaganovi a po chvíli mu řekl: „Možná to nevyjde, Flannagane – možná ti vězni nejsou ta nejlepší léčba.“

„Taky už mi to tak připadá,“ odpověděl Flannagan. „Ale je-li to tak, pak se rančeři pokusí přepadnout transport s vězni – někde venku za městem. Musíme mít trpělivost a vyčkat.“

I na tato slova si Lassenger vzpomněl, když vstoupil do místnosti s celami. Poznal Flannaganovu trpělivost a uvědomil si, jaký je Flannagan lovec banditů, jak dokáže velice dlouho, s neuvěřitelnou výdrží čekat a číhat.

Zaplašil myšlenky na Flannagana. Nakoukl do cely.

Chet Huerta se tam pomalu posadil.

„Hej, šerife,“ řekl Huerta, „měl bych dotaz...“

Vstal přitom a přiblížil se k mřížím.

Lassenger byl unavený. Už se chtěl otočit a odejít k sobě do kanceláře, aby si tam na tvrdém lůžku hodinku zdřímnul. Ale zastavil se, aby si poslechl, co Chet Huerta chce.

A tu Huerta vytáhl malý kolt, prostrčil ho mezi dvěma tyčemi mříží – beze slova ale s úsměvem na odvážné tváři.

Také Lassenger zůstal na chvíli němý, jen zíral na Huertu a na jeho kolt.

Pak – po dlouhé chvíli – Lassenger procedil skrz zuby: „Betsy, ta hloupá nána...“

„Správně,“ zasmál se Huerta. „Ale to není hloupost, ale můj šarm, kterým okouzím všechno, co má sukně. Rozumíš, Lassengere? Jsem chlap, kterému žádná neodolá. Nesmíš kvůli tomu Betsy odsuzovat, Lassengere. Nemohla

jinak. Musela to udělat, protože věřila v moji lásku. No tak dělej, Lassengere! Pojd' blíž, ať ti můžu vytáhnout kolt z pouzdra. – Tak pojd' sem! Nebo chceš zemřít?“

Lassenger přemýšlel.

„Když mě zabiješ,“ hovořil tiše, „nikdo ti nepodá ze stěny klíč od cely. Takže mě sice můžeš zastřelit, ale vy dva s Garrymorem se ven nedostanete.“

„Správně,“ ušklíbl se Huerta. „Ale ty budeš mrtvý. Náš můžou pověsit jenom jednou, že? Pro nás zůstane všechno při starém. Jen pro tebe by byla smrt docela zbytečná – ne?“

Lassenger nevěřil, že by Huerta vystřelil. Nevěděl, že Huerta svým malým revolverem ani střílet nemůže.

Ale když se podíval Huertovi do očí, spatřil v nich – nebo si alespoň myslel, že v nich spatřil – záblesk kruté a nemilosrdné vůle zabíjet.

Jistě, Lassenger teď pomyslel i na svou hrdost. Už jednou dal svým vězňům slovo, že zůstane celou dobu nečinně sedět, jen když ho nezavrou do cely.

Olízl si vyprahlé rty a řekl: „Mohli bychom se určitě spolu nějak dohodnout – jako předtím, ne?“

„Jistě,“ zasmál se Huerta. „Jistě, jen až budu mít tvůj kolt a až nám otevřeš celu, potom se nějak dohodneme. No tak pojd', velký šerife. Ty máš pořád jenom smůlu. Pojd', pojd'.“ Lassenger poslechl. Přistoupil těsně k mřížím a otočil se bokem tak, aby mu Huerta mohl z pouzdra vyjmout kolt.

Huerta se tiše zasmál.

Lassengerův kolt teď držel v druhé ruce a ihned palcem natáhl kohoutek.

Druhou rukou podával šerifovi Betsin revolver skrz mříže a s úšklebkem řekl: „Vem si to! No ber! A potom si můžeme zahrát revolverový poker!“

Lassenger si malou zbraň vzal. Okamžitě zjistil, že není nabitá. „Ta Betsy je vážně hloupá nána,“ řekl Huerta. „Kdybych takhle nemohl blufovat, nepovedlo by se to. Ale teď mám opravdový kolt – šerifův! No tak dělej, rychle – klíče! Otevři celý! Už jsme ztratili dost času.“

Lassenger se zhluboka nadechl.

Bylo to na něj příliš. Jeho hrdost byla právě hluboce uražena. Ale co měl dělat? Huerta je jistě schopen chladnokrevné vraždy, i kdyby se pak stejně z celý nedostal.

A tak se pohnul, vzal ze stěny klíče a otevřel Huertovu celu. Huerta vyšel ven jako plížící se tygr.

A v tom se Lassenger odvážil. Nemohl jinak, musel to zkusit. Protože jinak by nemohl dál žít jako čestný a hrdý muž.

Přibouchl zase mřížové dveře a chtěl tak vycházejícího Huertu omráčit. Především ho ale chtěl zbavit revolveru.

Ale Huerta byl mrštný jako rys. Šerifovi se to nepovedlo.

A o vteřinku později Huerta zmáčkl spoušť.

V bezvědomí klesl Lássenger k zemi. Žil. Protože kulka ho jen škrábla do spánku. Ale tekla mu krev a to Huertu oklamalo.

V druhé cele klel Morgan Garrymore. „Ach, proklatě, chlapče! Zatraceně! Bylo to třeba? Tu ránu určitě zaslechli venku! Rychle, pusť mě ven! Rychle!“

Nebylo divu, že téměř ztratil nervy. Protože tak blízko svobody mohla rána z pistole všechno zmařit.

Ale měli z pekla štěstí.

Venku projížděl těžký vůz. Šesti-spřeží koní nadělalo spoustu hluku. A navíc se ozývalo i práskání vozkova biče.

Tyto hluky venku dozajista překryly výstřel z pistole ve vězení. Huerta a Garrymore měli štěstí. Pochopili to, když

Huerta otvíral celu a Garrymore vyšel jako starý vlk ze svého doupěte.

Zmlkli a naslouchali.

Pak vydechli. Morgan Garrymore odběhl do kanceláře, aby se tam ozbrojil. I Huerta si obstaral ještě jednu pistoli. Garrymore našel dobrý kolt a vzal si i šerifovu pušku.

Na dvůr vedly zadní dveře.

Odsunuli obě těžké závory a vyklouzli ven.

O Lassengera se nestarali ani na chvíli.

Zmizeli ve tmě a zastavili se až o několik dvorů a zahrad dále. Město bylo pořád ještě klidné. Ale rozruch nenastane zřejmě ani potom, až najdou těžce raněného šerifa.

„Co uděláme teď?“ zavrčel Morgan Garrymore. Přenechal Chetu Huertovi velení.

A Huerta chladně odpověděl: „Musíme najít maršála a oddělat ho. Až potom budeme moci být jakž takž klidní a dovést pomstu na Hickmanovi a McCordovi do konce. Flannagan tady někde číhá. Ještě neví, že jsme uprchli. Nepočítá s tím, protože si myslí, že po nás jdou Hickman a McCord, aby tě odstranili jako možného korunního svědka. Protože ti se budou cítit v bezpečí, až budeš po smrti, Morgu. Ale musíme nejdříve vyřídit Flannagana. Ten nás nastražil jako návnadu své léčky. Přepočítal se. Musel se přepočítat, protože je tu Betsy. Mně ženské vždycky přinášely štěstí. Takže hledejme Flannagana ve městě. Hledejme ho! Nemůže to být těžké, protože určitě číhá někde poblíž vězení. Asi ho pořád sleduje. Jdem!“

O chvíli později se tmavou úzkou uličkou dostali až za roh jediné hlavní ulice ve Four-Forku.

Město už celé spalo.

Jen ze salónu a z hotelu bylo vidět světla. Tu a tam prosvítalo i za závěsy nebo za zavřenými výklady obchodů. Probleskovalo škvírami dřevěných žaluzií.

Na ulici se nepohnula živá noha. Před salónem ještě stáli tři osedlaní koně a jeden vůz.

„Bude asi naproti vězení v nějakém tmavém koutě – číhá a čeká,“ zamumlal Chet Huerta. Ale pak pochybovačně dodal sevřeným hlasem: „Ale stejně je to chladnokrevný chlap...“

Zmlknul, protože z hotelu vyšla štíhlá postava. Byla to žena nebo dívka. Poznali to podle jejích pohybů.

Chet Huerta tiše zaklel.

„To je Betsy,“ řekl. „Zatraceně, to je Betsy. Kčertu, aby se nám tak zamíchala do hry. Ať jenom někam táhne, jenom ať tady... Určitě se do toho zaplete! Určitě teď dlouho přemýšlela a dostala výčitky svědomí. Jde k Lassengerovi, aby mu řekla, že kolt, který mi dala, není nabitý. Vsadil bych se! Znáám tyhle hloupé ženské! Vždycky všechno zpackají.“

Skoro se dusil vztekem a nejraději by se rozběhl a Betsy zadržel. Ale někde tady číhal maršál Flannagan.

S tím bylo nutno počítat.

A tak museli vydržet a čekat. Ale pak ho napadlo, že je to také určitá šance. Řekl svému otci, Morganu Garrymorovi:

„Až Betsy vyběhne s křikem ze šerifova úřadu, možná se Flannagan ukáže. A pak to do něj napálíme. Jasně?“

„Jistě, hochu, jistě,“ zabručel Morgan Garrymore. „Pořád se blížíme ke konci svého poslání. Jenom jedno už asi nedokážeme.“

„Co?“

„Aby mi ti lotři zaplatili to, co mi se vším všudy patří – peníze i s úroky!“

„Ách, i kdyby zůstal jenom jeden, zaplatí ti všechno,“ odpověděl Huerta.

A pak mlčky přihlíželi, jak Betsy vstoupila do úřadovny,

když předtím zaklepala a otevřela dveře.

Když vešla do místnosti s celami, spatřila, jak na zemi leží Lassenger. Byl v bezvědomí a potřeboval rychle pomoc.

Musela vzbudit město. Vyběhla ven a začala křičet o pomoc.

*

Zaslechl to Ben Flannagan. Ze svého tmavého úkrytu ve výklenku jednoho z domů dokonce rozpoznal Betsy. Hned mu došlo, že vězni uprchli a něco se stalo s Lassengerem.

Nemohlo to být jinak.

Ale neopouštěl svůj úkryt. Bylo dost obtížné, než jej nenápadně našel. Teprve před půl hodinou se tady ukryl, hnán jakýmsi vnitřním neklidem, který si nedokázal vysvětlit.

Nemohl tušit, že Chet Huerta dostal ve vězení od Betsy nenabitou zbraň. Přesto ho už půl hodiny jeho instinkt varoval.

Co měl udělat? Betsy stále ještě volala o pomoc a běžela středem ulice směrem k salónu.

Na chodníku před ním se objevilo několik hostů a proud vycházejícího světla na chvíli zesílil.

Betsy křičela na muže: „Tak přece pomozte! Šerifa postřelili. Vězni uprchlí. Copak nikdo nic nepodnikne? Hej, občani Four-Forku! Neslyšíte? Vězni jsou pryč! Lidi, copak se chcete schovávat! Ve vašem městě se rozpoutá peklo. Nespěte! Starejte se o svoje město!“

Ale panuje naprostý klid.

Jen jeden z mužů před salónem se pohnul. Šel ke koni, nasedl a vyjel z města. Pobídl koně do nejrychlejšího

trysku a Flannagan věděl, že je to posel, který jede oznámit novinu Hickmanovi a McCordovi.

Konečně se Betsy dostalo pomoci. Byla to Kate Flormanová, která vyšla z hotelu. Přiběhla k Betsy.

Město bylo stále tiché. Postavy před salónem se nehýbaly. Ben Flannagan uvažoval, co má dělat.

Pak spatřil nahoře ve svém hotelovém pokoji světlo. Věděl, že ho tam hledala Kate. Ale jeho lůžko bylo prázdné, nedotčené. Takže teď Kate věděla, že i on je venku a číhá.

Co udělá Kate? Viděl ji brzy nato zase vycházet z hotelu.

Obě ženy vlekly omdlelého šerifa do hotelu.

Ben věděl, že ho Kate hledá.

Když procházely kolem něj, zašeptal ze svého temného úkrytu: „Běž do hotelu, Kate, vrať se zase zpátky. Tady je pro tebe nebezpečno.“

Zastavila se, obrátila se směrem k němu.

Věděl hned, že udělal chybu. Neměl na ni volat.

Nebyla ani tři kroky od jeho úkrytu, když se v ústí uličky šikmo naproti ozvala rána z pistole. Kulka s ním mrštila o stěnu. Otočil se na bok a spadl do prachu silnice. Pak ztratil vědomí.

Kate k němu přiběhla a vrhla se na kolena – divoce se rozkřičela:

„Zabijáci! Táhněte k čertu! – Nebe vás potrestá!“

Ale Chet Huerta a Morgan Garrymore už neslyšeli – byli už pryč. Protože i oni zahlédli jezdce, který odjel z města a domysleli si, kam asi jede.

*

Edu Hickmanovi a Joe McCordovi bylo všechno jasné.

Vězni si prostrříleli cestu ven a jsou teď venku. Hickman a McCord udílejí rozkazy. Za chvíli je už ve sedlech asi tucet jezdců, kteří vyrazili, aby hledali stopy uprchlíků. McCord a Hickman budou zatím čekat ve městě na zprávy o tom, jak se pátrání vyvíjí. Pak se sami ujmou se svými jezdci pronásledování.

Všechno se jim zdá velice jednoduché. Před vjezdem do města se od jezdců oddělí. Skupina se pak rozdělila a objela město po obou stranách.

Tma poněkud prořídla. Objevil se měsíc a hvězdy. Bylo vidět na několik mil. A kdybyste chtěli číst knihu nebo noviny, mohli byste, aniž byste k tomu potřebovali nějaký další zdroj světla. Tak jasno se udělalo. A protože se ochladilo, ležela na pastvinách rosa. Na tak mokré trávě bylo možné sledovat pohodlně jakékoliv stopy. Noc se navíc chýlila ke svému konci. Ti dva uprchlíci jistě nebudou mít takový náskok. Pak se za nimi vydají Hickmanovi a McCordovi jezdci.

Změnili svůj plán. Docela dobře se jim hodilo, že dva maršálovi věžňové uprchli a použili přitom násilí. Teď může začít nemilosrdný lov. Nemusí přepadnout vládní transport vězňů a teprve odtamtud získat Huertu a Garrymora. Všechno bylo jinak – domnívali se, že daleko lepší.

Protože se mylně domnívali, že Morgan Garrymore a Chet Huerta se dali na útěk.

Zastavili se před vjezdem do města a počkali, až jejich jezdci zmizeli. Byli to zkušený honáci, kteří se ve stopování vyznali.

„Dostaneme toho bastarda,“ řekl McCord spokojeně.

„Dostaneme oba,“ přikývl Hickman.

Pak vyjeli z města. Vůbec jim nevadilo, že Four-Fork zřejmě ještě spal. Nechají se vpustit do hotelu nebo do

salónu a dají si tam uvařit kávu. Nepočítali, že by museli čekat déle než hodinu, než se vrátí jejich zvědové a než začne ten pravý lov.

Jeli krokem. McCord řekl: „Och, teď nám město patří víc než kdy před tím. Dosud nám vždycky patřila jenom čtvrtina. Teď polovina – každému z nás. Ede, stali jsme se mnohem mocnější. A za to bychom měli být Morgovi vlastně vděční, nemyslíš?“

Hickman chtěl něco odpovědět. Ale vtom zahlédli dva muže, kteří vystoupili z bočních uliček vlevo a vpravo na ulici. Hickman a McCord zastavili koně. Okamžitě všechno pochopili.

Bylo to prosté. Vjeli do léčky. Morgan Garrymore a Chet Huerta se nedali na útěk, čekali ve městě. Věci se samy vyvíjely v jejich prospěch.

Hickman a McCord chtěli strhnout koně. Chtěli ujet, ale bylo pozdě.

„Tak to bychom měli,“ řekl Morgan Garrymore suchým hlasem do tmy.

Jeho hlasu odpovídala ozvěna mezi domy. Nikde, v žádném domě už nesvítilo světlo. Město spalo – vypadalo docela jako po vymření. Zbabělé město. Žilo při liš dlouho ve stínu svých čtyř vládců, než aby teď dokázalo jednat samostatně. Vždy jen plnilo příkazy. Jistě, lidem se přitom nevedlo špatně – ale byli závislí.

A tak se teď do ničeho nechtěli míchat. Jen dvě ženy před chvílí odvěkly těžce raněného šerifa a maršála v bezvědomí šikmo přes ulici do hotelu.

Nikdo jim nepomohl.

„Slezte dolů z kobyl!“ řekl Morgan Garrymore. „Chystejte sena smrt. Nezbyvá vám moc času, vy bastardi! Tohle je můj syn Chet. Jeho matka marně čekala na můj podíl. Můj kluk by mohl vyrůst docela jinak, kdybyste

tehdy jeho matce poslali můj podíl, tak, jak jste mi to slíbili. Dolů z koní, povídám!“

Hickman a McCord pochopili, že není východiska. Museli bojovat. Teď už Morgana Garrymora nemohli usmířit ani nabídkou dvou set tisíc dolarů. A protože to pochopili, sesedli.

Když koně poodběhli, byl prvním, kdo vytáhl pušku, Hickman.

Výstřely z pistolí zaduněly městem.

Hickman a McCorde neměli proti Chetu Huertovi šanci. A i Morgan Garrymore byl pohotovější než oni.

Kate Flormanová a Betsy Baldwinová, která přišla Kate na pomoc, položily Bena Flannagana na pohovku v hale hotelu. Bylo to pro ně velmi obtížné. A teď se staraly o Bena.

Když otevřel oči, spatřil Katyn ustaraný obličej. Protože Kate mu svlékla oblečení, aby se podívala na ránu.

Kate nebyla lékař, ale poznala, že Benu Flannaganovi už není pomoci. Zemře. A když se mu podívala do očí, pochopila, že to ví.

„Škoda,“ řekl s námahou. „To mělo být moje poslední pátrání. Ale asi nám nebylo souzeno, Kate, abychom spolu...“

„Ne,“ řekla, „asi nebylo. Protože jsi byl nemocný, Bene. Opravdu nemocný. Tehdy, když jsi slyšel křičet svou matku, onemocněl jsi na celý život. Je mi tě tak líto, Bene, tak moc líto.“

„Já sám sebe taky lituju,“ zachroptěl. „Ale nemohl jsem jinak. Promiň mi, Kate.“

„Ano, Bene,“ zašeptala a pak uviděla, jak naposledy vydechl. Venku zazněly výstřely, ale nevšimla si toho.

Avšak Betsy, která stála mlčky vedle, rány zaslechla. Otočila se, šla ke dveřím a podívala se ven na ulici.

To, co uviděla, ji přinutilo k rychlému jednání. Spěchala za pult recepce. Tam v zásuvce ležel nabitý kolt. Vzala ho a pospíchala ke dveřím. Držela těžkou zbraň oběma rukama.

Chet Huerta byl jediný, kdo souboj přežil. Klečel vedle Morgana Garrymora, ale muž, kterému říkal Morg, a který byl jeho otcem, byl mrtev.

Mrtvi byli i Ed Hickman a Joe McCord. Celá skupina bývalých banditů byla po smrti.

Boj skončil – žije už jen Chet Huerta. Obrátil se a vydal se pryč. V tom zahlédl, jak z hotelu vyšla Betsy.

Tiše zvolal: „Hej, andílku! Jejej, pojd' sem, srdíčko moje! Pojedeme spolu do Saint Louis a tam...”

Mezitím se k sobě dost přiblížili. Betsy se zastavila a zvedla kolt oběma rukama. Zmáčkla spoušť.

Chet Huerta chtěl rovněž vystřelit, ale jeho zbraň je prázdná.

„Zabila mě,“ byla jeho poslední myšlenka před tím, než zemřel.

KONEC

G. F. UNGER – Konečné zúčtování (Die Abrechnung)

Vydává MOBA, spol. s r. o., Kotlářská 53, Brno, ve spolupráci s Bastei-Verlag
Odpovědná redaktorka: Dr. Ivana Fabišíková, technický redaktor: Stanislav Kašparec

Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno

© MOBA, spol. s r. o.

© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH & Co., Bergisch Gladbach

(Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, č. j. 179/92 ze dne 17.1.1992)